

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 711

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 10 octombrie 2011

SUMAR

	Pagina	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
Decizia nr. 969 din 12 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 50 alin. (2) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996	2–3	
Decizia nr. 977 din 12 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IV teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 209/2008 pentru modificarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale și art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009 privind unele măsuri financiar-bugetare	3–5	
Decizia nr. 1.006 din 14 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 64/2001 privind repartizarea profitului la societățile naționale, companiile naționale și societățile comerciale cu capital integral sau majoritar de stat, precum și la regiile autonome	6–7	
Decizia nr. 1.015 din 14 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 257 alin. (3), art. 260 alin. (2), art. 261 alin. (1), art. 262 alin. (1), art. 266, art. 267, art. 269 și art. 275 alin. (5) și (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii	8–9	
Decizia nr. 1.016 din 14 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009 privind unele măsuri financiar-bugetare și ale art. 16 alin. (1) din Legea bugetului asigurărilor sociale de stat pe anul 2010 nr. 12/2010	10–12	
Decizia nr. 1.021 din 14 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 113 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală și art. 254 alin. (7) și art. 259 alin. (6 ¹) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal	12–14	
Decizia nr. 1.066 din 14 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 219 și art. 267 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, precum și ale art. 73 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă și ale art. 28 alin. (2) din Legea sindicatelor nr. 54/2003	14–16	
Decizia nr. 1.115 din 8 septembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (2) din titlul X „Circulația juridică a terenurilor” al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente	16–18	
Decizia nr. 1.117 din 8 septembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 230/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea asociațiilor de proprietari, în ansamblul ei, cu referire specială la art. 5, 8, 9, 10, 24 și 25 din acest act normativ		18–19
Decizia nr. 1.126 din 8 septembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 193/2007 privind modificarea și completarea Legii nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997		20–21
Decizia nr. 1.138 din 13 septembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 598 și art. 600 alin. 3 din Codul de procedură civilă		21–22
Decizia nr. 1.143 din 13 septembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 58 lit. q) și art. 59 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005 privind transporturile rutiere		23–24
Decizia nr. 1.145 din 13 septembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 101 alin. (3) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice		24–25
Decizia nr. 1.198 din 20 septembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (2), art. 33 și art. 34 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor		26–27
Decizia nr. 1.199 din 20 septembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16, art. 17 și art. 19 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor		27–28
Decizia nr. 1.206 din 20 septembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 96 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice		29–30
Decizia nr. 1.207 din 20 septembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15, art. 16 alin. (1), art. 17, art. 19 alin. (3) și art. 21 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor		30–32

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 969**

din 12 iulie 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 50 alin. (2)
din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 50 alin. (2) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, excepție ridicată de Societatea Comercială „Besta Group” — S.A. din București în Dosarul nr. 16.416/299/2009 al Judecătoriei Sectorului 1 București și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.853D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale, și anume Decizia nr. 18 din 12 ianuarie 2010.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 13 iulie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 16.416/299/2009, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 50 alin. (2) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Besta Group” — S.A. din București într-o cauză având ca obiect o plângere împotriva încheierii de înscriere în cartea funciară.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că se încalcă accesul liber la justiție, întrucât prin reglementarea criticată este paralizată posibilitatea celui prejudiciat printr-o încheiere de carte funciară de a se adresa direct instanței de judecată competente. În acest context arată că prevederile art. 50 alin. (2) din Legea nr. 7/1996 restricționează liberul acces la justiție al cetățenilor și, de asemenea, îngreunează sub aspect procedural rapida și buna desfășurare a proceselor ce au ca obiect astfel de plângeri.

Până la data pronunțării Curții Constituționale asupra excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 50 alin. (2) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, **Judecătoria Sectorului 1 București** nu și-a exprimat opinia cu privire la această excepție.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor

două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 50 alin. (2) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 201 din 3 martie 2006, potrivit căroră:

„(2) Persoanele interesate pot formula cerere de reexaminare a încheierii de admitere sau de respingere, în termen de 15 zile de la comunicare, care se soluționează prin încheiere de către registratorul-șef din cadrul oficiului teritorial în raza căruia este situat imobilul.”

Autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (1) și (2) privind accesul liber la justiție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că soluția legislativă criticată a mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași dispoziții constituționale și având o motivare similară.

În acest sens este Decizia nr. 18 din 12 ianuarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 79 din 5 februarie 2010, sau Decizia nr. 1.577 din 19 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 860 din 10 decembrie 2009, prin care Curtea a statuat că prevederile art. 50 alin. (2) din Legea nr. 7/1996 nu contravin art. 21 din Constituție.

Astfel, prin aceste decizii, Curtea a constatat că „încheierile prin care sunt soluționate cererile de înscriere de către registratorul de carte funciară sunt acte administrative provizorii supuse controlului contenciosului administrativ special, reglementat prin dispozițiile Legii nr. 7/1996. Stabilirea sferei persoanelor cărora li se comunică încheierea de înscriere sau de respingere a cererii de înscriere ori radiere a unui act sau fapt juridic în cartea funciară, doar la cel care a cerut înscrierea ori radierea unui act sau fapt juridic, precum și la celelalte persoane interesate potrivit mențiunilor din cartea funciară, al căror interes este prezumat legal, este justificată obiectiv și rațional de necesitatea evitării nesiguranței cu privire la mențiunile din cartea funciară și de apărarea principiului securității drepturilor subiective civile.

Totodată, Constituția nu cuprinde dispoziții care să stabilească căile de atac împotriva hotărârilor judecătorești, stabilind în art. 129 că acestea se exercită *«în condițiile legii»*.

(...) De altfel, persoanele interesate, ale căror drepturi au fost încălcate prin înscrierile din cartea funciară, au deschisă calea altor acțiuni de carte funciară, cu caracter contencios, reglementate de Legea nr. 7/1996. Astfel, art. 34 din lege prevede că orice persoană care justifică un interes poate formula o cerere de rectificarea înscrierilor din cartea funciară, în măsura în care printr-o hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă s-a constatat că înscrierea sau actul în temeiul căruia s-a efectuat înscrierea nu a fost valabil, dreptul înscris a fost greșit calificat, nu mai sunt întrunite condițiile de existență a

dreptului înscris sau au încetat efectele actului juridic în temeiul căruia s-a făcut înscrierea ori înscrierea în cartea funciară nu mai este în concordanță cu situația reală actuală a imobilului. Așadar, posibilitatea rectificării înscrierilor făcute în cartea funciară reprezintă o măsură de protecție a dreptului de proprietate și de asigurare a securității circuitului civil.”

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 50 alin. (2) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, excepție ridicată de Societatea Comercială „Besta Group” — S.A. din București în Dosarul nr. 16.416/299/2009 al Judecătorei Sectorului 1 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 977

din 12 iulie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IV teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 209/2008 pentru modificarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale și art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009 privind unele măsuri financiar-bugetare

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent-șef

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care arată că dispozițiile legale criticate au fost abrogate prin art. 196 lit. a) din Legea nr. 263/2010, lege care însă, prin art. 100, 169 și art. 177 alin. (3), a preluat soluția legislativă a cărei aplicare textele legale o prorogau. Se susține că excepția ridicată este neîntemeiată, întrucât noile prevederi legale nu încalcă nici dreptul de pensie și nici dreptul de proprietate.

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IV teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 209/2008 pentru modificarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale și art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009 privind unele măsuri financiar-bugetare, excepție ridicată din oficiu de Tribunalul Mureș — Secția civilă în Dosarul nr. 434/102/2010.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 11 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 434/102/2010, **Tribunalul Mureș — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IV teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 209/2008 pentru modificarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale și art. V din Ordonanța de urgență a**

Guvernului nr. 114/2009 privind unele măsuri financiar-bugetare, excepție ridicată din oficiu într-o cauză având ca obiect soluționarea contestației formulate împotriva deciziei de pensionare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că dispozițiile legale criticate, abrogând în mod expres prevederile Legii nr. 218/2008 și neprevăzând pensionarilor care au lucrat în locuri încadrate în grupa I și/sau grupa II de muncă drepturile recunoscute acestora prin legea menționată, afectează principiul separației puterilor în stat, dreptul de proprietate privată și dreptul la pensie, ceea ce încalcă art. 1 alin. (3)—(5), art. 44 alin. (1) și (2), art. 47 alin. (2) și art. 115 alin. (6) din Constituție. Totodată, acordarea drepturilor legal recunoscute la date diferite persoanelor îndreptățite încalcă art. 16 alin. (1) din Constituție.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată, dispozițiile legale criticate stabilind doar decalarea termenului de aplicare a măsurilor de creștere a punctului de pensie în situația persoanelor care au desfășurat activități în grupele I și II de muncă. O atare decalare nu afectează conținutul dreptului de pensie sau al dreptului de proprietate privată, legiuitorul, în cazul în care condițiile economice, financiare sau sociale o impun, putând suspenda temporar aplicarea unor dispoziții legale printr-un act de același nivel (a se vedea în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 46 din 12 februarie 2002).

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. IV teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 209/2008 pentru modificarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 9 decembrie 2008, și art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009 privind unele măsuri financiar-bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 919 din 29 decembrie 2009, având următorul cuprins:

— Art. IV teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 209/2008: „Pe data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență se abrogă art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2008 pentru completarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 637 din 4 septembrie 2008, și art. II din Legea nr. 218/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 19/2000 privind

sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 738 din 31 octombrie 2008.”;

— Art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009: „Articolul II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 209/2008 pentru modificarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 9 decembrie 2008, aprobată prin Legea nr. 155/2009, se modifică și va avea următorul cuprins:

«Art. II. — (1) Prevederile art. 165¹ din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, cu modificările și completările ulterioare, astfel cum au fost modificate prin prezenta ordonanță de urgență, se aplică începând cu data de 1 ianuarie 2011, prin acordarea diferenței dintre punctajul mediu anual rezultat în urma majorării efectuate conform prevederilor Legii nr. 218/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, cu modificările ulterioare, și cel acordat conform Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 100/2008 pentru completarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, aprobată prin Legea nr. 154/2009.

(2) Punctajul mediu anual calculat conform prevederilor alin. (1) se adaugă la punctajul mediu anual convenit sau aflat în plată în luna decembrie 2010.

(3) În situația în care cuantumul pensiei aferent punctajului mediu anual rezultat în urma aplicării prevederilor alin. (2) este mai mic decât cel convenit sau aflat în plată, se menține cuantumul convenit ori aflat în plată până la data la care, prin aplicarea formulei de calcul prevăzute de lege, se va obține un cuantum al pensiei mai mare.

(4) Drepturile de pensie rezultate în urma aplicării prevederilor alin. (1) și (2) se acordă beneficiarilor începând cu luna ianuarie 2011.»”

Se susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3)—(5) privind statul de drept, principiul separației puterilor în stat și principiul supremației Constituției, art. 44 alin. (1) și (2) privind dreptul de proprietate privată, art. 47 alin. (2) cu referire la dreptul la pensie și ale art. 115 alin. (6) privind delegarea legislativă.

Examinând excepția de neconstituționalitate formulată, Curtea constată următoarele:

I. Dispozițiile cu caracter substanțial introduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 209/2008, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009 și Legea nr. 218/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 738 din 31 octombrie 2008, în corpul Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 140 din 1 aprilie 2000, nu mai sunt în vigoare, întrucât prin art. 196 lit. a) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 852 din 20 decembrie 2010, a fost abrogată Legea nr. 19/2000; Legea nr. 263/2010 a preluat, de principiu, soluția legislativă criticată.

Prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011^{*}), nepublicată încă la data pronunțării prezentei decizii, Curtea a stabilit că sintagma „în vigoare” din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31

^{*}) Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011.

alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare. Astfel, sub aspectul admisibilității excepției de neconstituționalitate, Curtea observă că dispozițiile legale criticate sunt norme de drept substanțial aplicabile raportului juridic născut în baza Legii nr. 19/2000 și, mai mult, soluția lor de principiu a fost preluată chiar prin Legea nr. 263/2010. Cele două texte legale criticate continuă să își producă pe deplin efectele juridice pentru perioada 9 decembrie 2008—31 decembrie 2010, perioadă pentru care creșterea punctajelor medii anuale a fost calculată potrivit acestora. Prin urmare, Curtea reține ca obiect al excepției de neconstituționalitate dispozițiile art. IV teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 209/2008 și art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009.

II. Pe fond, Curtea observă că cele două ordonanțe de urgență nu sunt criticate din punctul de vedere al prorogării aplicării în timp a majorărilor acordate la punctul de pensie, ci prin prisma faptului că legiuitorul delegat a diminuat majorările acordate prin Legea nr. 218/2008 la punctul de pensie. Astfel, inițial, prin art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2008 pentru completarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale s-a acordat un număr suplimentar de puncte de asigurări care au desfășurat activități în locuri de muncă încadrate în grupa I și/sau II de muncă. Ulterior, fără a se abroga expres acest text, prin art. I din Legea nr. 218/2008 au fost majorate punctajele realizate în perioada cât asigurații au desfășurat activități în locuri de muncă încadrate în „grupe superioare de muncă”. Guvernul a intervenit prin art. I și II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 209/2008 și a stabilit că majorarea punctajelor ce va fi acordată va reprezenta diferența dintre majorarea prevăzută de Legea nr. 218/2008 și numărul suplimentar de puncte acordat deja prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2008. În fine, Guvernul, prin art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009, nu a făcut decât să proroge aplicarea în timp a creșterii punctajului de pensie.

Prin urmare, departe de a contracara voința Parlamentului, Guvernul, la nivel substanțial, a preluat soluția legislativă

cuprinsă în Legea nr. 218/2008, întrucât majorarea ce va fi acordată la punctul de pensie va fi egală cu cea prevăzută de Legea nr. 218/2008, majorare ce se va acorda practic în trepte, respectiv:

— creșterea punctului de pensie prin efectul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 100/2008, acele puncte suplimentare fiind asimilate creșterii punctajului realizat prin art. II din Legea nr. 218/2008;

— creșterea punctului de pensie la nivelul precizat practic în Legea nr. 218/2008 cu diferența dintre nivelul reglementat de Legea nr. 218/2008 și majorarea obținută deja prin efectul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 100/2008.

Mai mult decât atât, se poate constata că, și în lipsa Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 209/2008, majorările prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2008 și Legea nr. 218/2008 nu erau concurente, ci se excludeau una pe alta, întrucât ultimul act abroga implicit art. 78² din Legea nr. 19/2000, text introdus prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2008, tocmai prin adoptarea unui nou conținut al acestui articol. Prin urmare, în niciun caz noul conținut nu se putea „adăuga” la vechiul conținut, ci putea numai să îl înlocuiască.

Prin urmare, atât Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 209/2008, cât și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009 reprezintă o prelungire a Legii nr. 218/2008 sub aspectul dreptului substanțial și nu pot fi catalogate ca acte de contracarare a voinței Parlamentului, ceea ce înseamnă că nu au fost încălcate prevederile art. 1 alin. (3) și (4) sau ale art. 115 alin. (6) din Constituție. În mod evident, dispozițiile legale criticate nu afectează în mod negativ cuantumul pensiilor aflate în plată; din contră, prevăd chiar creșterea acestuia, astfel încât nu poate fi reținută încălcarea art. 47 alin. (2) din Constituție.

În fine, cuantumul viitoare ale pensiilor aflate în plată nu pot fi subsumate unui drept de proprietate pe care beneficiarul unei pensii l-ar avea. Cuantumul pensiei reprezintă un bun numai în măsura în care acesta a devenit exigibil. În aceste condiții se constată că dispozițiile art. 44 alin. (1) și (2) din Constituție, invocate în sprijinul excepției, nu au incidență în cauză.

Pe cale de consecință, se constată că nici art. 1 alin. (5) din Constituție nu a fost încălcat, de vreme ce dispozițiile legale criticate nu contravin celorlalte texte constituționale invocate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IV teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 209/2008 pentru modificarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale și art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009 privind unele măsuri financiar-bugetare, excepție ridicată din oficiu de Tribunalul Mureș — Secția civilă în Dosarul nr. 434/102/2010.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.006

din 14 iulie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 64/2001 privind repartizarea profitului la societățile naționale, companiile naționale și societățile comerciale cu capital integral sau majoritar de stat, precum și la regiile autonome

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 64/2001 privind repartizarea profitului la societățile naționale, companiile naționale și societățile comerciale cu capital integral sau majoritar de stat, precum și la regiile autonome, excepție ridicată de Societatea Comercială „Neptun Olimp” — S.A. din Neptun în Dosarul nr. 9.534/118/2009 al Tribunalului Constanța — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.448D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. Arată că statul fiind acționar majoritar în cadrul societăților naționale, companiilor naționale, societăților comerciale și regiilor autonome prevăzute de ordonanța criticată, este firesc ca legiuitorul să stabilească modul de repartizare a profitului contabil realizat de către acestea, fără a se aduce atingere prevederilor constituționale invocate de către autorul excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 7 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 9.534/118/2009, **Tribunalul Constanța — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 64/2001 privind repartizarea profitului la societățile naționale, companiile naționale și societățile comerciale cu capital integral sau majoritar de stat, precum și la regiile autonome**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Neptun Olimp” — S.A. din Neptun într-o cauză ce are ca obiect anularea unei hotărâri a adunării generale a acționarilor.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că stabilirea în mod expres în conținutul actului normativ a ordinii și repartizării profitului contabil realizat de către societățile naționale, companiile naționale și societățile comerciale cu capital integral sau majoritar de stat, precum și de regiile autonome este neconstituțională, contravenind dispozițiilor art. 136 din Legea fundamentală.

Tribunalul Constanța — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Dispoziția de lege criticată referitoare la repartizarea profitului contabil rămas după deducerea impozitului pe profit nu aduce atingere dreptului de proprietate privată, ale cărui conținut și limite sunt stabilite prin lege, și nici nu contravine prevederilor din Legea fundamentală potrivit cărora proprietatea privată este inviolabilă, în condițiile legii organice. Astfel, legiuitorul este competent să stabilească cadrul juridic pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate, în accepțiunea conferită de Constituție, în așa fel încât să nu vină în coliziune cu interesele generale sau cu interesele particulare legitime ale altor subiecte de drept, instituind astfel limitări rezonabile în valorificarea acestuia, ca drept subiectiv garantat. Prin reglementarea dedusă controlului legiuitorul nu a făcut decât să dea expresie acestor imperative, în limitele și potrivit competenței sale constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile reprezentantului Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 64/2001 privind repartizarea profitului la societățile naționale, companiile

naționale și societățile comerciale cu capital integral sau majoritar de stat, precum și la regiile autonome, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 536 din 1 septembrie 2001, care au următorul cuprins: „(1) *Începând cu exercițiul financiar al anului 2004, la societățile naționale, companiile naționale și societățile comerciale cu capital integral sau majoritar de stat, precum și la regiile autonome, profitul contabil rămas după deducerea impozitului pe profit se repartizează pe următoarele destinații, dacă prin legi speciale nu se prevede altfel:*

- a) rezerve legale;
- b) alte rezerve reprezentând facilități fiscale prevăzute de lege;
- c) acoperirea pierderilor contabile din anii precedenți;
  - c¹) constituirea surselor proprii de finanțare pentru proiectele cofinanțate din împrumuturi externe, precum și pentru constituirea surselor necesare rambursării ratelor de capital, plății dobânzilor, comisioanelor și a altor costuri aferente acestor împrumuturi externe;
- d) alte repartizări prevăzute de lege;
- e) participarea salariaților la profit; societățile naționale, companiile naționale și societățile comerciale cu capital integral sau majoritar de stat, precum și regiile autonome care s-au angajat și au stabilit prin bugetele de venituri și cheltuieli obligația de participare la profit, ca urmare a serviciilor angajaților lor în relație cu acestea, pot acorda aceste drepturi în limita a 10% din profitul net, dar nu mai mult de nivelul unui salariu de bază mediu lunar realizat la nivelul agentului economic, în exercițiul financiar de referință;
- f) minimum 50% vărsăminte la bugetul de stat sau local, în cazul regiilor autonome, ori dividende, în cazul societăților naționale, companiilor naționale și societăților comerciale cu capital integral sau majoritar de stat;
- g) profitul nerepartizat pe destinațiile prevăzute la lit. a)–f) se repartizează la alte rezerve și constituie sursa proprie de finanțare.”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 136 referitoare la proprietate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

D E C I D E:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 64/2001 privind repartizarea profitului la societățile naționale, companiile naționale și societățile comerciale cu capital integral sau majoritar de stat, precum și la regiile autonome, excepție ridicată de Societatea Comercială „Neptun Olimp” — S.A. din Neptun în Dosarul nr. 9.534/118/2009 al Tribunalului Constanța — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate reglementează repartizarea profitului contabil rămas după deducerea impozitului pe profit prin stabilirea ordinii destinațiilor acestuia pentru următoarele categorii de entități: societăți naționale; companii naționale și societăți comerciale cu capital integral sau majoritar de stat; regii autonome.

În continuare Curtea reține că, potrivit Legii nr. 15/1990 privind reorganizarea unităților economice de stat ca regii autonome și societăți comerciale, regiile autonome se organizează și funcționează în ramurile strategice ale economiei naționale — industria de armament, energetică, exploatarea minelor și a gazelor naturale, poștă și transporturi feroviare —, precum și în unele domenii aparținând altor ramuri stabilite de Guvern.

Totodată, Curtea observă că, din punctul de vedere al entității ce deține proprietatea capitalului, societățile comerciale se împart în societăți cu capital integral sau majoritar de stat și societăți cu capital integral sau majoritar privat. Sintagma „majoritar” trebuie privită și interpretată în sensul că entitatea respectivă deține o „majoritate absolută” din capitalul social, ceea ce determină aplicarea textului de lege criticat societăților comerciale la care statul deține majoritatea absolută a capitalului social.

Astfel, Curtea constată că reglementarea prin dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 64/2001 a destinațiilor repartizării profitului contabil rămas după deducerea impozitului pe profit la societățile naționale, companiile naționale și societățile comerciale cu capital integral sau majoritar de stat, precum și la regiile autonome este pe deplin justificată, statul având obligația, potrivit art. 135 alin. (2) lit. b) din Constituție, să asigure protejarea intereselor naționale în activitatea economică. Această distribuție imperativă reglementată de dispozițiile de lege criticate este întemeiată și pe faptul că ordinea de repartizare a profitului contabil rămas după deducerea impozitului pe profit nu poate fi privită ca fiind o ordine pur formală, ci ea are consecințe importante pe plan economic și financiar.

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.015

din 14 iulie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 257 alin. (3), art. 260 alin. (2), art. 261 alin. (1), art. 262 alin. (1), art. 266, art. 267, art. 269 și art. 275 alin. (5) și (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 257 alin. (3), art. 260 alin. (2), art. 261 alin. (1), art. 262 alin. (1), art. 266, art. 267, art. 269 și art. 275 alin. (5) și (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Ukro” — S.R.L. din Baia Mare în Dosarul nr. 1.573/33/2009 al Curții de Apel Cluj — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.020D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens face referire la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 3 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.573/33/2009, **Curtea de Apel Cluj — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 257 alin. (3), art. 260 alin. (2), art. 261 alin. (1), art. 262 alin. (1), art. 266, art. 267, art. 269 și art. 275 alin. (5) și (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Ukro” — S.R.L. din Baia Mare într-o cauză ce are ca obiect soluționarea unui litigiu privind achizițiile publice.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că nici Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor, nici membrii completelor de judecată ale acestui consiliu nu se bucură de statutul de independență, imparțialitate și de pregătirea juridică necesară și specifică judecătorilor. Astfel, procedura de judecată realizată în acest cadru încalcă drepturile fundamentale înscrise în art. 6 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și în art. 127 din Constituție. Textele de lege

criticate determină preeminența principiului celerității în detrimentul principiilor legalității, al contradictorialității și al dreptului la apărare. În continuare, se arată că procedura instituită prin textele de lege criticate este una obligatorie, iar nu facultativă, astfel cum cere Legea fundamentală, iar procedura de soluționare a contestațiilor nu respectă principiul oralității, părțile putând aduce ca probe numai înscrisuri.

Curtea de Apel Cluj — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile reprezentantului Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 257 alin. (3), art. 260 alin. (2), art. 261 alin. (1), art. 262 alin. (1), art. 266, art. 267, art. 269 și art. 275 alin. (5) și (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 418 din 15 mai 2006, cu modificările ulterioare, care au următorul conținut:

— Art. 257 alin. (3): „În activitatea sa, Consiliul se supune numai legii, iar ședințele Consiliului sunt legal constituite în prezența majorității membrilor acestuia.”;

— Art. 260 alin. (2): „Cel puțin jumătate din numărul membrilor Consiliului trebuie să fie licențiați în drept.”;

— Art. 261 alin. (1): „Membrii Consiliului sunt selectați prin concurs, fiind numiți în funcție prin decizia primului-ministru, în condițiile legii.”;

— Art. 262 alin. (1): „Membrii Consiliului sunt funcționari publici cu statut special, denumiți consilieri de soluționare a contestațiilor în domeniul achizițiilor publice. Aceștia sunt asimilați din punctul de vedere al salarizării funcției publice de secretar general adjunct din aparatul de lucru al Guvernului.”;

— Art. 266: „(1) Consiliul este competent să soluționeze contestațiile formulate în cadrul procedurii de atribuire, înainte de încheierea contractului, prin complete specializate, constituite potrivit Regulamentului de organizare și funcționare a Consiliului, aprobat potrivit art. 291.

(2) În exercitarea atribuțiilor sale, Consiliul adoptă decizii.”;

— Art. 267: „(1) Contestația se soluționează de un complet format din 3 membri ai Consiliului, dintre care unul are calitatea de președinte de complet.

(2) În cadrul fiecărui complet cel puțin președintele acestuia trebuie să fie licențiat în drept.”;

— Art. 269: „Procedura de soluționare a contestațiilor se desfășoară cu respectarea principiilor legalității, celerității, contradictorialității și a dreptului la apărare.”;

— Art. 275 alin. (5) și (6): „(5) Procedura în fața Consiliului este scrisă, iar părțile vor fi audiate numai dacă acest lucru este considerat necesar de către completul de soluționare a contestației.

(6) Părțile pot fi reprezentate de avocați și pot depune concluzii scrise în cursul procedurii. De asemenea, părțile pot solicita să depună concluzii oral în fața Consiliului, fără ca prin aceasta să fie afectate termenele prevăzute la art. 276.”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții, autorul excepției invocă prevederile constituționale ale art. 21 referitoare la accesul liber la justiție, art. 24 referitoare la dreptul la apărare, art. 124 referitoare la înfăptuirea justiției, art. 125 alin. (1) și (2) referitoare la statutul judecătorilor, art. 126 alin. (5) teza a doua referitoare la instanțele judecătorești și art. 127 referitoare la caracterul public al dezbaterilor. De asemenea, sunt invocate și prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prin Decizia nr. 690 din 11 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 668 din 1 octombrie 2007, a statuat că dispozițiile cap. IX „Soluționarea contestațiilor” din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006, capitol din care fac parte și prevederile criticate în prezent, reglementează o procedură administrativ-jurisdicțională de soluționare a contestațiilor privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii. Pentru soluționarea contestațiilor, partea care se consideră vătămată are dreptul să se adreseze Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor.

Având în vedere cele statuate prin Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1/1994, precum și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (Cauza *Le Compte, Van Leuven și De Meyere contra Belgiei*, 1981), Curtea Constituțională, prin

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 257 alin. (3), art. 260 alin. (2), art. 261 alin. (1), art. 262 alin. (1), art. 266, art. 267, art. 269 și art. 275 alin. (5) și (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Ukro” — S.R.L. din Baia Mare în Dosarul nr. 1.573/33/2009 al Curții de Apel Cluj — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

decizia precitată, a reținut că instituirea prin lege a unei proceduri administrativ-jurisdicționale nu este, eo ipso, neconstituțională.

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 prevede în mod expres, în art. 255 alin. (1), că „orice persoană care se consideră vătămată într-un drept ori într-un interes legitim printr-un act al autorității contractante, prin încălcarea dispozițiilor legale în materia achizițiilor publice, poate solicita, prin contestație, anularea actului, obligarea autorității contractante de a emite un act, recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim pe cale administrativ-jurisdicțională, în condițiile prezentei ordonanțe de urgență.” Or, într-o atare situație, dispozițiile criticate satisfac pe deplin cerința constituțională consacrată de art. 21 alin. (4), potrivit căreia „jurisdicțiile speciale administrative sunt facultative și gratuite”, persoana vătămată având posibilitatea de a opta între contestarea actului administrativ pe calea administrativ-jurisdicțională și formularea unei acțiuni direct în fața instanței judecătorești, în temeiul dreptului comun în materia contenciosului administrativ.

Mai mult, art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia „competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege”, precum și art. 129, care prevede că, „împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii”, atribuie exclusiv legiuitorului prerogativa stabilirii competenței și procedurii de judecată, inclusiv a condițiilor de exercitare a căilor de atac. Prin urmare, stabilirea procedurii de soluționare a plângerii împotriva deciziei pronunțate de Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor, potrivit dispozițiilor art. 304¹ din Codul de procedură civilă, reprezintă expresia aplicării dispozițiilor constituționale invocate mai sus.

În sensul celor expuse mai sus instanța de contencios constituțional s-a pronunțat și prin Decizia nr. 732 din 24 iunie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 592 din 7 august 2008.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, atât considerentele, cât și soluțiile deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.016

din 14 iulie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009 privind unele măsuri financiar-bugetare și ale art. 16 alin. (1) din Legea bugetului asigurărilor sociale de stat pe anul 2010 nr. 12/2010

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009 privind unele măsuri financiar-bugetare și ale art. 16 alin. (1) din Legea bugetului asigurărilor sociale de stat pe anul 2010 nr. 12/2010, excepție ridicată de Sindicatul Liber al Pensionarilor din Județul Constanța în Dosarul nr. 2.283/118/2010 al Tribunalului Constanța — Secția civilă. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.184D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens face referire la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 3 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2.283/118/2010, **Tribunalul Constanța — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009 privind unele măsuri financiar-bugetare și ale art. 16 alin. (1) din Legea bugetului asigurărilor sociale de stat pe anul 2010 nr. 12/2010**, excepție ridicată de Sindicatul Liber al Pensionarilor din Județul Constanța, într-o cauză ce are ca obiect recalculare pensii.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține, în esență, că dispozițiile legale criticate, necorelând valoarea punctului de pensie cu nivelul salariului mediu brut pentru anul 2010, au determinat reducerea valorii punctului de pensie. Astfel, dacă valoarea punctului de pensie în perioada octombrie 2008—martie 2009 reprezenta 45% din salariul mediu brut, în anul 2010 aceasta a reprezentat doar 39,9%. Se arată că o atare măsură duce la desființarea unui drept câștigat și echivalează cu o expropriere, încălcându-se astfel prevederile art. 44 din Constituție. Totodată, se arată că Guvernul nu are competența de a reglementa prin ordonanțe de urgență în domeniul legii organice decât cu încălcarea art. 115 din Constituție.

Tribunalul Constanța — Secția civilă, ignorând dispozițiile art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, arată că instanța de judecată se poate pronunța doar asupra admisibilității excepției de neconstituționalitate, însă nu și asupra fondului excepției,

respectiv dacă textul criticat este sau nu compatibil cu dispozițiile Constituției.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului arată că textele de lege criticate reprezintă o valorificare a normelor constituționale, potrivit cărora drepturile cetățenilor la pensie și la alte forme de asigurări și asistență socială sunt prevăzute de lege. Așadar, revine în exclusivitate legiuitorului atribuția de a stabili condițiile și criteriile de acordare a acestor drepturi. Faptul că în anul 2010 nu se aplică regula potrivit căreia valoarea punctului de pensie începând cu 1 ianuarie 2009 este de 45% din salariul mediu brut este opțiunea exclusivă a legiuitorului, care nu este de natură să contravină dreptului fundamental la pensie. De asemenea, este la libera apreciere a statului de a decide cu privire la aplicarea oricărui regim de securitate socială sau de a alege cuantumul beneficiilor pe care le acordă în oricare dintre aceste regimuri, cu respectarea normelor constituționale. Din interpretarea prevederilor legale supuse controlului de constituționalitate rezultă fără îndoială că nu are loc o reducere a cuantumului pensiilor, ci o menținere a acestuia la nivelul celui din anul 2009. O asemenea soluție legislativă nu poate fi considerată contrară dreptului la pensie ori dreptului de proprietate privată și nici regulii constituționale potrivit căreia nimeni nu poate fi expropriat decât pentru o cauză de utilitate publică, stabilită potrivit legii, cu dreptă și prealabilă despăgubire.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile reprezentantului Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. IV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009 privind unele măsuri financiar-bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 919 din 29 decembrie 2009, și ale art. 16 alin. (1) din Legea bugetului asigurărilor sociale de stat pe anul 2010 nr. 12/2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 61 din 27 ianuarie 2010, care au următorul cuprins:

— Art. IV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009: „*Prevederile art. 80 alin. (1) și (3) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 140 din 1 aprilie 2000, cu modificările și completările ulterioare, nu se aplică în anul 2010.*”;

— Art. 16 alin. (1) din Legea nr. 12/2010: „(1) *Valoarea punctului de pensie este de 732,8 lei și se aplică începând cu data de 1 ianuarie 2010.*”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții, autorul excepției invocă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, art. 44 alin. (1) și (3) privind dreptul de proprietate privată, art. 47 alin. (1) privind nivelul de trai, ale art. 61 privind rolul și structura Parlamentului, ale art. 78 privind intrarea în vigoare a legii, ale art. 115 privind delegarea legislativă și ale art. 135 alin. (2) lit. f) privind obligația statului de a crea condițiile necesare pentru creșterea calității vieții. Totodată, sunt invocate în susținerea excepției și prevederile art. 1 paragraful 1 din Protocolul adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind protecția proprietății.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

I. Prin Decizia nr. 173 din 8 februarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 237 din 5 aprilie 2011, sau Decizia nr. 89 din 27 ianuarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 192 din 21 martie 2011, Curtea a constatat că textele legale criticate au avut o aplicare limitată în timp, respectiv art. IV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009 s-a aplicat în cursul anului 2010, iar dispozițiile art. 16 alin. (1) din Legea nr. 12/2010 au avut, de asemenea, o aplicare limitată în timp, respectiv pe parcursul anului 2010. În aceste condiții, Curtea a constatat că aceste dispoziții legale nu mai sunt în vigoare în sensul art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992.

În cauza de față, Curtea observă că, ulterior pronunțării deciziilor enumerate mai sus, prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011^{*)}, nepublicată încă la data pronunțării prezentei decizii, Curtea a stabilit că sintagma „*în vigoare*” din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, deși dispozițiile de lege criticate au avut o aplicare limitată în timp, respectiv pe parcursul anului 2010, acestea își produc în continuare efectele juridice. Astfel, prevederile criticate constituie temeiul juridic al recalculării pensiei, problemă ce constituie obiectul cauzei în care a fost invocată excepția de neconstituționalitate. În acest caz, Curtea are competența de a controla constituționalitatea dispozițiilor legale criticate, chiar dacă ele nu mai sunt în vigoare la data pronunțării prezentei decizii.

II. În continuare, Curtea constată că, prin Decizia nr. 1.209 din 5 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 847 din 17 decembrie 2010, Curtea a statuat că textul Constituției nu prevede „interdicția reglementării pe calea ordonanței de urgență a domeniilor aparținând legii organice, această interdicție referindu-se doar la prevederile ordonanțelor simple”, astfel încât nu poate fi reținută încălcarea art. 61 și a art. 115 din Constituție.

Cât privește critica de constituționalitate referitoare la încălcarea dispozițiilor art. 115 alin. (6) și art. 44 din Constituție, aceasta are în vedere faptul că, drept efect al dispozițiilor de lege criticate, cuantumul pensiei nu a mai crescut conform celor statuate prin art. 80 alin. (3) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 140 din

1 aprilie 2000, respectiv raportat la procentul de 45% din salariul mediu brut utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat, ci a fost stabilit un cuantum mai mic. Curtea a reținut că, „potrivit art. 47 din Constituție, cetățenii au dreptul la pensie și la alte forme de asigurări sociale și măsuri de protecție socială, în condițiile stabilite de lege. Astfel, [...] legiuitorul are libertatea să stabilească drepturile de asigurări sociale convenite, condițiile și criteriile de acordare a acestora, modul de calcul și cuantumul lor valoric, în raport cu posibilitățile create prin resursele financiare disponibile, și să le modifice în concordanță cu schimbările ce se produc în resursele economico-financiare. De asemenea, [...] modul de stabilire a punctajului anual și a punctajului mediu, a valorii punctului de pensie, a condițiilor de includere a anumitor perioade în stagiul de cotizare și acordarea anumitor sporuri pentru perioadele cotizate peste stagiul standard sunt prevăzute prin norme cu caracter tehnic, care se aplică în mod egal persoanelor aflate în situații identice. Valoarea punctului de pensie, limita maximă a cuantumului pensiei, condițiile de recalculare și de recorelare a pensiilor anterior stabilite, ca și indexarea acestora, nu se pot face decât în raport cu resursele fondurilor de asigurări sociale disponibile”.

Prin Decizia nr. 874 din 25 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 28 iunie 2010, Curtea a mai arătat faptul că „cuantumul pensiei, stabilit potrivit principiului contributivității, se constituie într-un drept câștigat, astfel încât diminuarea acesteia nu poate fi acceptată nici măcar cu caracter temporar. Prin sumele plătite sub forma contribuțiilor la bugetul asigurărilor sociale, persoana în cauză, practic, și-a câștigat dreptul de a primi o pensie în cuantumul rezultat prin aplicarea principiului contributivității; astfel, contributivitatea, ca principiu, este de esență dreptului la pensie, iar derogările, chiar și temporare, referitoare la obligația statului de a plăti cuantumul pensiei rezultat în urma aplicării acestui principiu afectează substanța dreptului la pensie.

Aceasta nu înseamnă că legea nu poate în viitor să reia sistemul de calcul al pensiilor, bazându-se, însă, tot pe principiul contributivității, pentru că, în caz contrar, s-ar ajunge la negarea evoluției în reglementarea juridică a acestui domeniu. De aceea, dacă prin reșezarea sistemului de calcul al pensiei în sensul arătat mai sus rezultă un cuantum mai mic al acesteia, statul este obligat să adopte reglementări similare art. 180 alin. (7) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 140 din 1 aprilie 2000, și anume să mențină în plată cuantumul pensiei stabilit potrivit reglementărilor anterior în vigoare dacă acesta este mai avantajos. Aceasta este o măsură de protecție a persoanelor care beneficiază de pensie în sensul art. 47 alin. (2) din Constituție, constituind, de asemenea, o speranță legitimă a asiguratului, întemeiată pe prevederile legale în vigoare cu privire la obținerea și încasarea unui anumit cuantum al pensiei”.

Având în vedere însă că dispozițiile de lege criticate nu au ca efect o reducere a cuantumului pensiei, ci o stagnare a creșterii acestuia, respectiv o creștere mai mică decât cea raportată la procentul de 45% din salariul mediu brut, Curtea apreciază că aceste dispoziții se încadrează în limitele constituționale referitoare la respectarea dreptului la pensie și garantarea dreptului de proprietate.

Curtea observă că și Curtea Europeană a Drepturilor Omului, spre exemplu în Hotărârea din 8 decembrie 2009, pronunțată în Cauza *Munoz Diaz împotriva Spaniei, paragraful 44*, a reiterat jurisprudența sa cu privire la faptul că drepturile decurgând din sistemul de asigurări sociale sunt drepturi patrimoniale protejate de art. 1 din Protocolul adițional la Convenție, dar acest lucru

^{*)} Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011.

nu înseamnă că implică un drept la dobândirea proprietății sau la o pensie de un anumit cuantum.

De asemenea, prin Decizia nr. 1.650 din 16 decembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 145 din 28 februarie 2011, Curtea Constituțională a arătat că, deși algoritmul de calcul al pensiei stabilit de art. 80 alin. (3) din Legea nr. 19/2000 nu a mai fost aplicat pentru anii 2009 și 2010, cuantumul real al pensiei nu a fost diminuat. Prin Decizia nr. 1.237 din 6 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 785 din 24 noiembrie 2010, Curtea a reținut că, „deși consacră dreptul la pensie, art. 47 alin. (2) din Constituție nu oferă garanții și cu privire la algoritmul de creștere a cuantumului acesteia în viitor”. În acest sens au fost amintite cele statuate de Curte prin Decizia nr. 1.140 din 4 decembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 31 din 15 ianuarie 2008, potrivit căreia „Valoarea punctului de pensie, limita maximă a cuantumului pensiei, condițiile de recalculare și de recorelare a pensiilor anterior stabilite, ca și indexarea acestora, nu se pot face decât în raport cu resursele fondurilor de asigurări sociale disponibile”.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009 privind unele măsuri financiar-bugetare și ale art. 16 alin. (1) din Legea bugetului asigurărilor sociale de stat pe anul 2010 nr. 12/2010, excepție ridicată de Sindicatul Liber al Pensionarilor din Județul Constanța în Dosarul nr. 2.283/118/2010 al Tribunalului Constanța — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.021

din 14 iulie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 113 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală și art. 254 alin. (7) și art. 259 alin. (61) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 113 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală și art. 254 alin. (7)

Așa fiind, prin Decizia nr. 1.650 din 16 decembrie 2010, Curtea a reținut că, „atât timp cât dispozițiile de lege criticate nu au ca rezultat însăși reducerea cuantumului pensiei, acestea nu pot fi considerate ca fiind contrare dispozițiilor art. 47 alin. (2) din Constituție”.

Curtea mai constată că art. 78 din Constituție nu are incidență în cauză, întrucât intrarea în vigoare a ordonanțelor de urgență este guvernată de dispozițiile art. 115 alin. (5) din Constituție. Totodată, autorii excepției nu își motivează critica de neconstituționalitate în raport cu art. 16 și art. 135 alin. (2) lit. f) din Constituție, astfel încât Curtea nu se poate pronunța prin decizia sa asupra constituționalității textelor legale criticate în raport cu aceste dispoziții, întrucât ar însemna să se sesizeze din oficiu, ceea ce este inadmisibil.

Soluția și considerentele cuprinse în deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, neintervenind elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții.

și art. 259 alin. (61) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de Biroul Notarilor Publici Asociați Cîrstoiu Valerica și Cîrstoiu Marin din Pitești în Dosarul nr. 12.720/280/2007 al Curții de Apel Pitești — Secția civilă, pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale și pentru cauze cu minori și de familie. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.222D/2010.

La apelul nominal răspunde Marin Cârstoiu pentru Biroul Notarilor Publici Asociați Cîrstoiu Valerica și Cîrstoiu Marin, lipsă fiind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul autorului excepției de neconstituționalitate, care solicită admiterea acesteia, arătând că dispozițiile de lege criticate duc la o îngrijire a dreptului de proprietate. În continuare, susține

că, deși existența datoriilor trebuie relevată, lipsa certificatului de atestare fiscală nu trebuie să determine nulitatea actelor prin care se înstrăinează clădiri, terenuri, respectiv mijloace de transport.

Reprezentantul Ministerului Public arată că dispozițiile de lege criticate reprezintă o măsură de politică fiscală menită să crească gradul de colectare la bugetul de stat. De altfel, autorul excepției nu realizează o veritabilă critică de neconstituționalitate, ci dorește ca instanța de contencios constituțional să legifereze o distincție în funcție de existența sau inexistența obligațiilor fiscale locale datorate autorității administrației publice locale pe a cărei rază teritorială se află înregistrat fiscal bunul, ceea ce excedează controlului de constituționalitate. În final, pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 25 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 12.720/280/2007, **Curtea de Apel Pitești — Secția civilă, pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale și pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 113 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală și art. 254 alin. (7) și art. 259 alin. (6¹) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal**, excepție ridicată de Biroul Notarilor Publici Asociați Cîrstoiu Valerica și Cîrstoiu Marin din Pitești, într-o cauză ce are ca obiect soluționarea recursului declarat împotriva deciziei civile pronunțate de Tribunalul Argeș prin care s-a respins apelul împotriva sentinței civile pronunțate de Judecătoria Pitești, sentință prin care s-a constatat nulitatea absolută a unui contract de vânzare-cumpărare, reținându-se că la încheierea acestuia nu a existat certificatul de atestare fiscală.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate limitează dreptul de dispoziție al proprietarului asupra bunurilor imobile deținute în proprietate. Totodată, obligativitatea obținerii unui certificat de atestare fiscală chiar și în condițiile în care proprietarul și-a achitat obligațiile fiscale este de natură a aduce atingere dreptului de proprietate privată. În continuare, arată că în cauză s-a refuzat eliberarea acestui certificat de atestare, deși nu existau creanțe fiscale.

Curtea de Apel Pitești — Secția civilă, pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale și pentru cauze cu minori și de familie apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege referitoare la obligația contribuabilului de a prezenta un certificat de atestare fiscală din care să rezulte plata tuturor obligațiilor fiscale datorate autorității administrației publice locale, în cazul înstrăinării unui imobil, nu sunt de natură a încălca prevederile referitoare la garantarea și ocrotirea proprietății și sunt în acord cu art. 56 alin. (1) din Constituție, care prevede obligația cetățenilor de a contribui prin impozite și prin taxe la cheltuielile publice. Consacrând această obligație, Constituția a prevăzut și limitele acesteia, care reprezintă, printre altele, o garanție constituțională a dreptului de proprietate privată. În plus, dispozițiile legale criticate sunt în deplină concordanță cu prevederile art. 139 alin. (2) din Constituție potrivit cărora *„impozitele și taxele locale se stabilesc de consiliile locale sau județene, în limitele și în condițiile legii”*.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile reprezentantului Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 113 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 31 iulie 2007, și art. 254 alin. (7) și art. 259 alin. (6¹) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 23 decembrie 2003, cu modificările și completările ulterioare.

Textele criticate au următorul conținut:

— Art. 113 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală: *„Pentru înstrăinarea dreptului de proprietate asupra clădirilor, terenurilor și a mijloacelor de transport, contribuabilii trebuie să prezinte certificate de atestare fiscală prin care să se ateste achitarea tuturor obligațiilor fiscale datorate autorității administrației publice locale pe a cărei rază se află înregistrat fiscal bunul ce se înstrăinează. Actele prin care se înstrăinează clădiri, terenuri, respectiv mijloace de transport, cu încălcarea prevederilor prezentului alineat, sunt nule de drept.”*

— Art. 254 alin. (7) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal: *„Înstrăinarea unei clădiri, prin oricare dintre modalitățile prevăzute de lege, nu poate fi efectuată până când titularul dreptului de proprietate asupra clădirii respective nu are stinse orice creanțe fiscale locale, cu excepția obligațiilor fiscale aflate în litigiu, cuvenite bugetului local al unității administrativ-teritoriale unde este amplasată clădirea sau al celei unde își are domiciliul fiscal contribuabilul în cauză, cu termene de plată scadente până la data de întâi a lunii următoare celei în care are loc înstrăinarea. Atestarea achitării obligațiilor bugetare se face prin certificatul fiscal emis de compartimentul de specialitate al autorităților administrației publice locale. Actele prin care se înstrăinează clădiri cu încălcarea prevederilor prezentului alineat sunt nule de drept.”*

— Art. 259 alin. (6¹) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal: *„Înstrăinarea unui teren, prin oricare dintre modalitățile prevăzute de lege, nu poate fi efectuată până când titularul dreptului de proprietate asupra terenului respectiv nu are stinse orice creanțe fiscale locale, cu excepția obligațiilor fiscale aflate în litigiu, cuvenite bugetului local al unității administrativ-teritoriale unde este amplasat terenul sau al celei unde își are domiciliul fiscal contribuabilul în cauză, cu termene de plată scadente până la data de întâi a lunii următoare celei în care are loc înstrăinarea. Atestarea achitării obligațiilor bugetare se face prin certificatul fiscal emis de compartimentul de specialitate al autorităților administrației publice locale. Actele prin care se înstrăinează terenuri cu încălcarea prevederilor prezentului alineat sunt nule de drept.”*

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții, autorul excepției invocă prevederile constituționale ale art. 15 alin. (1) referitoare la universalitate, art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea în drepturi, art. 44 alin. (2) referitoare la dreptul de proprietate privată și art. 53 referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi și al unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate prevăd că înstrăinarea unui teren sau a unei construcții nu poate fi efectuată, sub sancțiunea nulității absolute a actului translativ de proprietate, până când titularul dreptului de proprietate asupra terenului respectiv nu are stinse orice creanțe fiscale locale, cu excepția obligațiilor fiscale aflate în litigiu, cuvenite bugetului local al

unității administrativ-teritoriale unde este amplasat terenul sau al celei unde își are domiciliul fiscal contribuabilul în cauză.

Curtea constată că nu poate reține critica de neconstituționalitate formulată, întrucât aceasta neagă legiuitorului competența conferită prin Constituție de a reglementa cadrul în care titularul unui drept are posibilitatea să și-l valorifice, luând în considerare drepturile și interesele legitime ale celorlalți titulari, pe care este ținut să le respecte. În jurisprudența sa constantă instanța de contencios constituțional a statuat că absolutizarea exercițiului unui drept ar avea ca revers negarea drepturilor altor titulari, cărora autoritatea statală le datorează în egală măsură ocrotire, situație de neconceput într-un stat de drept. Întrucât chiar textul constituțional referitor la garantarea dreptului de proprietate statornicește că limitele și conținutul acestuia sunt stabilite prin lege, exercitarea unui drept de către titularul său nu poate avea loc decât într-un anumit cadru, prestabilit de legiuitor, cu respectarea anumitor exigențe, cărora li se subsumează și instituirea unor condiții, care, dacă nu sunt respectate, fac ca valorificarea respectivului drept să nu mai fie posibilă. Curtea a constatat că, departe de a constitui o negare a dreptului în sine, asemenea exigențe dau expresie ordinii de drept, precum și drepturilor sau intereselor legitime ale altor persoane, cărora statul este ținut să le acorde ocrotire în egală măsură.

Totodată, Curtea constată că, prin Decizia nr. 1.069 din 14 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I,

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 113 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală și art. 254 alin. (7) și art. 259 alin. (6¹) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de Biroul Notarilor Publici Asociați Cîrstoiu Valerica și Cîrstoiu Marin din Pitești în Dosarul nr. 12.720/280/2007 al Curții de Apel Pitești — Secția civilă, pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale și pentru cauze cu minori și de familie.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.066

din 14 iulie 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 219 și art. 267
din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, precum și ale art. 73 din Legea nr. 168/1999
privind soluționarea conflictelor de muncă și ale art. 28 alin. (2) din Legea sindicatelor nr. 54/2003**

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marieta Safta	— prim-magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 222 și art. 282 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 73 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă și ale art. 28 alin. (2) din Legea sindicatelor nr. 54/2003, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petro” — S.A. din București în Dosarul

nr. 23.215/3/2009 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.086D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 28 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 23.215/3/2009, **Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 222 și art. 282 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 73 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă și ale art. 28 alin. (2) din Legea sindicatelor nr. 54/2003.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București cu prilejul soluționării unei cauze civile având ca obiect drepturi bănești.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că prevederile de lege criticate încalcă dreptul la un proces echitabil și aduc atingere dreptului la apărare, întrucât „nu impun imperativ ca sindicatele să fie parte în proces”. Se arată că „soluția legislativă actuală nu recunoaște posibilitatea pentru unitate să cheme în judecată, pe cale separată sau pe cale incidentală, sindicatele în calitatea lor de parteneri de dialog social”. Impunerea unei diferențieri de regim juridic între conflictele de interese și conflictele de drepturi, prin aceea că în conflictele de interese participarea sindicatelor este „obligatorie și exclusivă”, iar în cele de drepturi este „aleatorie și accesorie”, „dă ocazia legiuitorului să legifereze incoerent, de la un text legal la altul soluția fiind diametral opusă”. Diferența arbitrară de regim juridic dintre conflictele de interese și cele de drepturi, pe de o parte, și de reglementare a rolului sindicatelor în cadrul conflictelor de drepturi, în funcție de diferitele legi care acoperă problema, pe de altă parte, încalcă dispozițiile constituționale și blocul de constituționalitate. Se încalcă și dreptul la apărare, ce include și dreptul procesual „de a atrage în proces sindicatele ca participant la dialogul social ce a negociat numărul și întinderea drepturilor conferite salariaților prin conflictele colective de muncă”.

Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că niciunul dintre textele de lege criticate nu instituie o inegalitate din punctul de vedere al dreptului procesual al părților, nu restrânge dreptul la apărare al societății pârâte și nu anulează caracterul obligatoriu al convențiilor părților.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă. Arată că din analiza întregii motivări rezultă că, în realitate, autorul excepției de neconstituționalitate cere modificarea și completarea prevederilor legale criticate, fapt ce excedează competenței Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 222 și art. 282 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003. Curtea constată că, ulterior sesizării sale, art. 222 din Codul muncii a fost modificat prin art. 1 pct. 77 din Legea nr. 40/2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 225 din 31 martie 2011, preluându-se însă soluția legislativă contestată; în urma acestei modificări, Legea nr. 53/2003 a fost republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 18 mai 2011, soluția legislativă criticată regăsindu-se în prezent în art. 219 și art. 267 din lege. Având în vedere Decizia Plenului Curții Constituționale nr. III/1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 259 din 9 noiembrie 1995, prin care s-a statuat că, în cazul în care, după invocarea unei excepții de neconstituționalitate în fața instanțelor judecătorești, prevederea legală supusă controlului a fost modificată, Curtea Constituțională se pronunță asupra constituționalității prevederilor legale în noua sa redactare numai dacă soluția legislativă din legea sau ordonanța modificată este, în principiu, aceeași cu cea dinaintea modificării, Curtea urmează să se pronunțe asupra art. 219 și art. 267 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, care au următoarea redactare:

— Art. 219: *„La cererea membrilor lor, sindicatele pot să îi reprezinte pe aceștia în cadrul conflictelor de muncă, în condițiile legii.”;*

— Art. 267: *„Pot fi părți în conflictele de muncă:*

a) salariații, precum și orice altă persoană titulară a unui drept sau a unei obligații în temeiul prezentului cod, al altor legi sau al contractelor colective de muncă;

b) angajatorii — persoane fizice și/sau persoane juridice — agenții de muncă temporară, utilizatorii, precum și orice altă persoană care beneficiază de o muncă desfășurată în condițiile prezentului cod;

c) sindicatele și patronatele;

d) alte persoane juridice sau fizice care au această vocație în temeiul legilor speciale sau al Codului de procedură civilă.”

De asemenea, obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie și prevederile art. 73 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 582 din 29 noiembrie 1999, precum și dispozițiile art. 28 alin. (2) din Legea sindicatelor nr. 54/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 73 din 5 februarie 2003, care au următorul conținut:

— Art. 73 din Legea nr. 168/1999: *„Cererile pot fi formulate de cei ale căror drepturi au fost încălcate, după cum urmează:*

a) măsurile unilaterale de executare, modificare, suspendare sau încetare a contractului de muncă, inclusiv deciziile de imputare sau angajamentele de plată a unor sume de bani, pot fi contestate în termen de 30 de zile de la data la care cel interesat a luat cunoștință de măsura dispusă;

b) constatarea nulității unui contract individual sau colectiv de muncă poate fi cerută de părți pe întreaga perioadă în care contractul respectiv este în ființă;

c) constatarea încetării unui contract colectiv de muncă poate fi cerută până la încheierea unui nou contract colectiv de muncă;

d) plata despăgubirilor pentru pagubele cauzate și restituirea unor sume care au format obiectul unor plăți nedatorate pot fi

cerute de salariați în termen de 3 ani de la data producerii pagubei.”;

— Art. 28 alin. (2) din Legea nr. 54/2003: „(2) În exercitarea atribuțiilor prevăzute la alin. (1) organizațiile sindicale au dreptul de a întreprinde orice acțiune prevăzută de lege, inclusiv de a formula acțiune în justiție în numele membrilor lor, fără a avea nevoie de un mandat expres din partea celor în cauză. Acțiunea nu va putea fi introdusă sau continuată de organizația sindicală dacă cel în cauză se opune sau renunță la judecată.”

Curtea constată că, ulterior sesizării sale, Legea nr. 168/1999 și Legea nr. 54/2003 au fost abrogate expres prin dispozițiile art. 224 lit. a) și b) din Legea dialogului social nr. 62/2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 322 din 10 mai 2011. Având însă în vedere considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 766 din 15 iunie 2011*), aflată în curs de publicare, Curtea constată că obiect al prezentei excepții de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 73 din Legea nr. 168/1999 și ale art. 28 alin. (2) din Legea nr. 54/2003.

Autorul excepției consideră că textele de lege criticate sunt contrare prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (3) care statuează și garantează valorile supreme ale statului român,

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 219 și art. 267 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, precum și a dispozițiilor art. 73 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă și ale art. 28 alin. (2) din Legea sindicatelor nr. 54/2003, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București în Dosarul nr. 23.215/3/2009 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Prim-magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.115

din 8 septembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (2) din titlul X „Circulația juridică a terenurilor” al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (2) din titlul X „Circulația juridică a terenurilor” al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, excepție ridicată de Societatea Comercială „Inter Alex” — S.R.L. din Timișoara în Dosarul nr. 6.395/101/2007 al Înaltei Curți de

*) Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011.

Casație și Justiție — Secția comercială și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.237D/2010.

La apelul nominal se prezintă personal partea Constantin Bulugiu. Lipsește autorul excepției și cealaltă parte, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că partea Miruna Mihai a depus la dosar o cerere prin care solicită judecarea cauzei în lipsă. De asemenea, partea Constantin Bulugiu a depus note scrise prin care solicită respingerea ca nefondată a excepției de neconstituționalitate.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul părții prezente, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența instanței de contencios constituțional, și anume Decizia nr. 144 din 8 februarie 2011.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 6 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 6.395/101/2007, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (2) din titlul X „Circulația juridică a terenurilor” al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Inter Alex” — S.R.L. din Timișoara într-o cauză civilă având ca obiect soluționarea recursurilor declarate împotriva unei decizii pronunțate de Curtea de Apel Craiova — Secția comercială.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textul de lege criticat contravine normelor constituționale ale art. 44 alin. (1) și (3), întrucât „obligația asumată prin antecontract este una de a face, și nu una de a da, respectiv aceea de a încheia actul în forma autentică”, precum și principiului libertății contractuale. Totodată, prin faptul că instanța poate pronunța o hotărâre care să țină loc de contract, suplinind astfel voința promitentului-vânzător, se operează o lipsire „samavolnică” a acestuia de dreptul său de proprietate.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția comercială consideră că pronunțarea unei hotărâri care să țină loc de act de vânzare-cumpărare nu reprezintă o lipsire a părții de dreptul de proprietate, iar prin aceasta nu este încălcat principiul libertății contractuale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 5 alin. (2) din titlul X „Circulația juridică a terenurilor” al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005, potrivit căroră: *„În situația în care după încheierea unui antecontract cu privire la teren, cu sau fără construcții, una dintre părți refuză ulterior să încheie contractul, partea care și-a îndeplinit obligațiile poate sesiza instanța competentă care poate pronunța o hotărâre care să țină loc de contract.”*

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textul de lege criticat contravine dispozițiilor constituționale ale art. 44 alin. (1) și (3) referitoare la dreptul de proprietate, precum și principiului libertății de voință a părților contractante.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că reglementarea criticată a mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, prilej cu care a statuat că aceasta nu contravine Legii fundamentale.

În acest sens sunt, de exemplu, Decizia nr. 144 din 8 februarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 232 din 4 aprilie 2011, Decizia nr. 878 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 566 din 11 august 2010, sau Decizia nr. 460 din 20 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 332 din 19 mai 2010.

Astfel, prin aceste decizii Curtea s-a pronunțat asupra unor critici similare și prin raportare la aceleași norme constituționale, prilej cu care a statuat că art. 5 alin. (2) din titlul X al Legii nr. 247/2005 reglementează situația în care se încheie un antecontract având ca obiect un teren, cu sau fără construcții, iar ulterior una dintre părți refuză să încheie contractul la care s-a obligat prin promisiune, instanța de judecată putând să pronunțe, la sesizarea părții care și-a îndeplinit obligațiile, o hotărâre care să țină loc de contract.

Curtea a reținut că prin încheierea unui antecontract sub forma unei promisiuni sinalagmatice de vânzare și de cumpărare a unui imobil se naște în sarcina părților obligația de a face, respectiv de a încheia un contract de vânzare-cumpărare în viitor. În caz de neexecutare a acestei obligații de către o parte, se poate cere de către cealaltă parte, printr-o acțiune în instanță, pronunțarea unei hotărâri care ține loc de contract de vânzare-cumpărare.

Astfel, Curtea a constatat că prevederile de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale ale art. 44, deoarece, în cazul în care instanța de judecată nu pronunță o hotărâre care să țină loc de contract de vânzare-cumpărare, partea în culpă este obligată la plata de daune-interese.

Așa fiind, Curtea a constatat că textul de lege criticat nu încalcă dreptul de proprietate sau principiul libertății contractuale, ci se referă doar la executarea unei obligații de a face, și anume obligația de a încheia în viitor un contract.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (2) din titlul X „Circulația juridică a terenurilor” al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, excepție ridicată de Societatea Comercială „Inter Alex” — S.R.L. din Timișoara în Dosarul nr. 6.395/101/2007 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 septembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.117

din 8 septembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 230/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea asociațiilor de proprietari, în ansamblul ei, cu referire specială la art. 5, 8, 9, 10, 24 și 25 din acest act normativ

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluținarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 230/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea asociațiilor de proprietari, în ansamblul ei, cu referire specială la art. 5, 8, 9, 10, 24 și 25 din acest act normativ, excepție ridicată de Șerban Simedrea în Dosarul nr. 12.204/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.266D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența Curții Constituționale, și anume Decizia nr. 393 din 19 martie 2009.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 30 septembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 12.204/2/2009, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 230/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea asociațiilor de proprietari, în ansamblul ei, cu referire specială la art. 5, 8, 9, 10, 24 și 25 din acest act normativ**, excepție ridicată de Șerban Simedrea într-o cauză civilă având ca obiect refuz soluținare cerere.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că la înființarea asociației nu se poate cere calitatea de membru, pentru simplul motiv că aceasta — asociația — nu există. După dobândirea personalității juridice, pentru amendarea statutului ori a acordului de asociere este necesar acordul a cel puțin 2/3 din numărul proprietarilor membri, altfel spus proprietarii sunt obligați, prin prevederile de lege criticate, să devină membri ai asociației, ceea ce încalcă, în mod evident, principiul constituțional al dreptului de asociere. De asemenea, apreciază că proprietatea în cotă-parte indiviză a celor care nu sunt membri ai asociației este „mai puțin garantată și inegal ocrotită, în special prin aceea că ei nu au dreptul să voteze”, astfel încât pentru proprietarii membri ai asociației se creează privilegii, iar cei care nu sunt membri sunt discriminați.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât măsurile dispuse prin textele de lege criticate nu aduc atingere dreptului de proprietate privată, dreptului de asociere sau egalității în

drepturi, ci sunt menite să asigure posibilitatea efectivă a asociației de proprietari de a-și realiza rolul său în ceea ce privește administrarea și gestionarea proprietății comune.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile Legii nr. 230/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea asociațiilor de proprietari, în ansamblul ei, cu referire specială la art. 5, 8, 9, 10, 24 și 25, sunt constituționale. În acest sens arată că legiuitorul, prin reglementarea criticată, a instituit cadrul legal prin care asociațiile de proprietari au posibilitatea efectivă de a-și realiza scopul, și anume administrarea și gestionarea unei proprietăți comune, în concordanță cu dispozițiile art. 40 privind dreptul de asociere și cu cele ale art. 44 alin. (1) din Constituție. Totodată, Avocatul Poporului apreciază că textele de lege criticate se aplică tuturor membrilor asociațiilor de proprietari, fără nicio discriminare pe considerente arbitrare.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile Legii nr. 230/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea asociațiilor de proprietari, în ansamblul ei, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 490 din 23 iulie 2007, cu referire specială la art. 5, 8, 9, 10, 24 și 25 din cuprinsul acestei legi.

Autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 40 privind dreptul de asociere și ale art. 44 privind dreptul de proprietate privată.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a pronunțat în repetate rânduri asupra constituționalității prevederilor Legii nr. 230/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea asociațiilor de proprietari, relevante în cauză fiind Decizia nr. 393 din 19 martie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 280 din 29 aprilie 2009, sau Decizia nr. 761 din 12 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 459 din 2 iulie 2009, prin care a statuat că reglementarea criticată este conformă cu Legea fundamentală.

Așa fiind, prevederile art. 24 din Legea nr. 230/2007, potrivit cărora hotărârile adunării generale sunt obligatorii și pentru proprietarii care nu sunt membri ai asociației de proprietari, nu încalcă dispozițiile constituționale invocate de autorul excepției. Astfel, oricare dintre proprietari, indiferent că este sau nu membru al asociației, are dreptul, potrivit art. 26 din aceeași lege, de a ataca în justiție hotărârile care sunt de natură să îi prejudicieze interesele.

Curtea nu a reținut nici pretinsa încălcare a dreptului la liberă asociere, deoarece, în jurisprudența sa, instanța de control constituțional a statuat, de exemplu prin Decizia nr. 168 din 28 octombrie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 85 din 24 februarie 2000, că, în anumite situații, legiuitorul poate institui forme speciale de asociere ce urmăresc apărarea unor interese de ordin general și care, în perspectiva scopurilor pe care le urmăresc, nu reprezintă în realitate modalități înscrise în conceptul de liberă asociere, iar asociația de proprietari se află tocmai într-o asemenea situație juridică. Această categorie de asociații a fost creată prin lege în vederea realizării unui scop de interes general, și anume administrarea în bune condiții a clădirilor cu mai multe apartamente, luându-se în seamă totodată și interesele locatarilor, legate de realizarea unei bune conviețuirii, inclusiv pentru stabilirea costurilor și a cheltuielilor comune, a repartizării lor pe fiecare locatar, a reparațiilor și amenajărilor necesare etc.

Rezolvarea problemelor pe care le implică administrarea unui imobil cu mai mulți locatari impune, în consecință, o asociere fără de care drepturile și interesele legitime ale celor ce locuiesc în imobilul respectiv ar putea fi afectate prin apariția unor neînțelegeri sau litigii.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 230/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea asociațiilor de proprietari, în ansamblul ei, cu referire specială la art. 5, 8, 9, 10, 24 și 25 din acest act normativ, excepție ridicată de Șerban Simedrea în Dosarul nr. 12.204/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 septembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.126

din 8 septembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 193/2007 privind modificarea și completarea Legii nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 193/2007 privind modificarea și completarea Legii nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, excepție ridicată de Vlad Gheorghe Negreanu în Dosarul nr. 1.486/332/2010 al Judecătorei Vânju Mare și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.652D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă cu privire la faptul că autorul excepției a depus la dosarul Curții note scrise prin care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate.

Cauza fiind în stare de judecată președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate, întrucât aceasta nu este motivată potrivit art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 5 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.486/332/2010, **Judecătoria Vânju Mare a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 193/2007 privind modificarea și completarea Legii nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997**, excepție ridicată de Vlad Gheorghe Negreanu într-un litigiu de fond funciar.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia precizează că la data de 14 aprilie 2008 a formulat excepția de neconstituționalitate privind Legea nr. 193/2007, excepția căreia instanța de judecată nu i-a dat cursul legal, fără a preciza în ce constă neconstituționalitatea prevederilor de lege criticate.

Judecătoria Vânju Mare nu și-a exprimat opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată, contrar prevederilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise ale autorului excepției, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile Legii nr. 193/2007 privind modificarea și completarea Legii nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 422 din 25 iunie 2007.

Analizând actele din dosarul instanței de judecată rezultă că excepția este nemotivată, ceea ce contravine dispozițiilor art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora orice sesizare trebuie motivată. Textul fiind imperativ, încălcarea prevederilor sale are drept consecință imposibilitatea exercitării controlului de constituționalitate, deoarece Curtea Constituțională nu se poate substitui autorului excepției în ceea ce privește motivarea acesteia.

În aceste condiții excepția este inadmisibilă.

Susținerea de către autorul excepției, ulterior sesizării, prin notele scrise depuse la dosarul Curții Constituționale, în motivarea excepției de neconstituționalitate, a încălcării dispozițiilor art. 16 din Constituție, nu poate fi reținută întrucât acest motiv nu a fost invocat în fața instanței de judecată și nu se regăsește nici în înscrisul depus la instanță, prin care s-a invocat și motivat excepția de neconstituționalitate. Jurisprudența Curții Constituționale a stabilit că invocarea în fața Curții, în cadrul unei excepții de neconstituționalitate, a unui alt temei, care nu are nicio legătură cu cel invocat în sesizare și nici nu este o dezvoltare a acestuia, are semnificația ridicării unei excepții de neconstituționalitate direct în fața Curții, eludându-se astfel prevederile art. 146 lit. d) din Constituție și ale art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, republicată, ceea ce este inadmisibil.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 193/2007 privind modificarea și completarea Legii nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, excepție ridicată de Vlad Gheorghe Negreanu în Dosarul nr. 1.486/332/2010 al Judecătorei Vânu Mare.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 septembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.138

din 13 septembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 598 și art. 600 alin. 3 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 598 și art. 600 alin. 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Tomis Team” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 15.248/212/2010 al Judecătorei Constanța — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.861D/2010.

La apelul nominal răspunde, pentru autorul excepției, avocatul Andrei Orbesteanu, cu delegație depusă la dosar. Lipsește partea primarul comunei Cogeaalac, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul avocatului autorului excepției, care solicită admiterea criticii de neconstituționalitate pentru motivele invocate în fața instanței judecătorești.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 7 septembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 15.248/212/2010, **Judecătoria Constanța — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 598 și art. 600 alin. 3 din Codul de procedură civilă.**

Excepția a fost ridicată de pârâțul Societatea Comercială „Tomis Team” — S.R.L. din București într-o cauză civilă având ca obiect un sechestrul judiciar în contradictoriu cu reclamantul primarul comunei Cogeaalac.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textele de lege criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 44 alin. (1) și art. 45, precum și prevederile art. 1 paragraful 1 din Protocolul adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece „deschid calea formulării, de către o terță persoană, a unei acțiuni civile prin care se poate pretinde și obține de la instanța de judecată împiedicarea titularului dreptului de proprietate asupra unui bun să exercite în mod direct și absolut atribuțiile conferite de calitatea de proprietar”.

Instanța de judecată apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1) și (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 598 și art. 600 alin. 3 din Codul de procedură civilă, care au următorul cuprins:

— Art. 598: *„Ori de câte ori există un proces asupra proprietății sau a altui drept real principal, asupra posesiunii unui bun mobil sau imobil, ori asupra folosinței sau administrării unui bun proprietate comună, instanța competentă pentru judecarea cererii principale va putea să încuviințeze, la cererea celui interesat, punerea sub sechestru judiciar a bunului, dacă această măsură este necesară pentru conservarea dreptului respectiv.”;*

— Art. 600 alin. 3: *„Administratorul-sechestrului va putea face toate actele de conservare și administrare, va încasa orice venituri și sume datorate și va putea plăti datorii cu caracter curent, precum și cele constatate prin titlu executoriu. De asemenea, el va putea sta în judecată în numele părților litigante cu privire la bunul pus sub sechestru, dar numai cu autorizarea prealabilă a instanței care l-a numit.”*

Autorul excepției susține că aceste texte legale încalcă prevederile constituționale ale art. 44 alin. (1) privind garantarea dreptului de proprietate privată și art. 45 privind libertatea economică, precum și prevederile art. 1 paragraful 1 privind protecția proprietății din Protocolul adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că s-a mai pronunțat, prin numeroase decizii, asupra dispozițiilor legale criticate, prin raportare la critici asemănătoare, constatând că acestea sunt constituționale. În acest sens, sunt Decizia nr. 315 din 29 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 305 din 8 mai 2007, și Decizia nr. 621 din 17 noiembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.125 din 13 decembrie 2005.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 598 și art. 600 alin. 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Tomis Team” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 15.248/212/2010 al Judecătoriei Constanța — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 septembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Cu acele prilejuri, Curtea a constatat că, potrivit art. 44 alin. (1) teza a doua din Constituție, conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite de lege, iar, în conformitate cu art. 136 alin. (5) din Constituție, proprietatea privată este inviolabilă, în condițiile legii organice. Potrivit acestor prevederi, legiuitorul ordinar este competent să stabilească cadrul juridic pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate, în accepțiunea principială conferită de Constituție, în așa fel încât să nu vină în coliziune cu interesele generale sau cu interesele particulare legitime ale altor subiecte de drept, instituind astfel niște limitări rezonabile în valorificarea acestuia ca drept subiectiv garantat. Sub acest aspect, Curtea a reținut că prin reglementarea dedusă controlului legiuitorului nu a făcut decât să dea expresie acestor imperative, în limitele și potrivit competenței sale constituționale.

Măsura sechestrului judiciar constă în indisponibilizarea bunului care formează obiectul litigiului, acesta fiind încredințat spre păstrare și administrare până la soluționarea definitivă a litigiului, de regulă, unei terțe persoane. Așa fiind, sechestrul judiciar are ca scop conservarea unui bun determinat și apare ca o măsură rațională, pe care legiuitorul are competența să o adopte, în conformitate cu art. 44 alin. (1) teza a doua din Constituție.

Mai mult, potrivit art. 600 din Codul de procedură civilă, cererea de sechestru judiciar se judecă, în mod obligatoriu, cu citarea părților, această procedură având deci caracter contencios. Cu acest prilej, părțile pot învedera instanței împrejurările care să justifice sau nu luarea unei asemenea măsuri, beneficiind de toate garanțiile procesuale prevăzute de lege.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, atât considerentele, cât și soluția deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

În fine, Curtea nu poate reține ca semnificativă pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate nici critica referitoare la înfrângerea art. 45 din Constituție.

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.143

din 13 septembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 58 lit. q) și art. 59 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005 privind transporturile rutiere

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 58 lit. q) și art. 59 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005 privind transporturile rutiere, excepție ridicată de Societatea Comercială „Lorion” — S.R.L. din Botoșani în Dosarul nr. 23.481/245/2009 al Tribunalului Iași — Secția comercială și contencios administrativ și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.983D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 22 septembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 23.481/245/2009, **Tribunalul Iași — Secția comercială și contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 58 lit. q) și art. 59 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005 privind transporturile rutiere.**

Excepția a fost ridicată de recurentul Societatea Comercială „Lorion” — S.R.L. din Botoșani într-o cauză civilă având ca obiect anularea unui proces-verbal de contravenție în contradictoriu cu intimatul Autoritatea Rutieră Română — Vrancea.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate, „stabilind în mod greșit că aparține culpa firmei și implicit administratorului acestuia, în condițiile în care există licență de traseu grafic de circulație, iar instructajul conducătorului auto este făcut în mod corespunzător,” contravin prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) și ale art. 21.

Instanța de judecată apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 58 lit. q) și art. 59 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005 privind transporturile rutiere, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 655 din 22 iulie 2005, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 102/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 398 din 9 mai 2006, cu modificările și completările ulterioare.

Din notele scrise ale autorului și din încheierea de sesizare rezultă însă că în ceea ce privește art. 59 alin. (1) din ordonanța de urgență este criticată doar lit. a) a acestui alineat.

În aceste condiții, Curtea urmează să se pronunțe asupra constituționalității dispozițiilor art. 58 lit. q) și art. 59 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005, dispoziții care au următoarea redactare:

— Art. 58 lit. q): „*Constituie contravenții următoarele fapte:* (...)

q) *nerespectarea prevederilor licenței de traseu, ale autorizației de transport internațional sau ale graficului de circulație.*”;

— Art. 59 alin. (1) lit. a): „(1) *Se sancționează cu amendă aplicată întreprinderilor sau operatorilor de transport rutier români sau străini, după caz:*

a) *de la 1.000 lei la 1.500 lei, faptele prevăzute la art. 58 lit. a), b), e), i), q), aa și aj);*”.

Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că aceste texte de lege contravin prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) care consacră egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice și ale art. 21 privind accesul liber la justiție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că textele de lege criticate reglementează una dintre faptele care constituie contravenții în materia transportului rutier, prevăzând și sancțiunea corespunzătoare săvârșirii acesteia.

Autorul excepției își axează critica pe pretinsa neconstituționalitate a acestor texte de lege, determinată de sancționarea contravențională a întreprinderilor sau a operatorilor de transport rutier, iar nu a conducătorilor auto, pentru nerespectarea prevederilor licenței de traseu, ale autorizației de transport internațional sau ale graficului de circulație.

Curtea Constituțională s-a mai pronunțat asupra unor critici similare, statuând, prin Decizia nr. 191 din 13 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 236 din 5 aprilie 2007, că soluțiile legislative atacate se justifică prin raportul de prepușenie existent între operatorul auto și angajatul acestuia, conducătorul auto, raport în virtutea căruia comitentul

are posibilitatea și obligația de a impune conducătorului auto respectarea exigențelor impuse de reglementările care constituie cadrul general pentru organizarea, efectuarea și asigurarea desfășurării transporturilor rutiere. Ca urmare, sancțiunea contravențională prevăzută de lege este consecința legală a încălcării dispozițiilor cuprinse în actul normativ la care se referă critica de neconstituționalitate.

Cu același prilej, Curtea a reținut că nu sunt încălcate prevederile art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție întrucât principiul cuprins în acestea privește egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, iar nu egalitatea de tratament juridic între societatea comercială și persoana fizică. De altfel, textele de

lege criticate nu conțin nicio dispoziție cu caracter discriminatoriu în raport cu criteriile egalității în drepturi prevăzute de art. 4 alin. (2) din Constituție.

De asemenea, Curtea a observat că prevederile art. 59 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005 nu sunt de natură să împiedice contravenientul să conteste sancțiunea contravențională aplicată, acesta beneficiind astfel de dreptul de acces liber la justiție garantat de art. 21 din Constituție.

Pentru identitate de rațiune, considerentele și soluția pronunțată prin decizia menționată sunt valabile și în cauza de față.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 58 lit. q) și art. 59 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005 privind transporturile rutiere, excepție ridicată de Societatea Comercială Lorion — S.R.L. din Botoșani în Dosarul nr. 23.481/245/2009 al Tribunalului Iași — Secția comercială și contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 septembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.145

din 13 septembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 101 alin. (3) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

de contencios administrativ II și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.988D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 16 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 927/281/2009, **Tribunalul Prahova — Secția comercială și de contencios administrativ II a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 101 alin. (3) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice.**

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 101 alin. (3) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Ștefan Dragoș Niță în Dosarul nr. 927/281/2009 al Tribunalului Prahova — Secția comercială și

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de recurentul Ștefan Dragoș Niță cu ocazia soluționării recursului formulat împotriva Sentinței civile nr. 6.289/2009, pronunțată de Judecătoria Ploiești, în contradictoriu cu intimații Inspectoratul de Poliție al Județului Prahova și Societatea Comercială „Asigurare Reasigurare ARDAF” — S.A. — Sucursala Ploiești.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 23 alin. (1) și (11) și art. 53, precum și prevederilor art. 6 paragraful 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și celor ale art. 11 din Declarația Universală a Drepturilor Omului. În acest sens arată, în esență, că „nu se garantează proporționalitatea aplicării sancțiunii”, iar „suspendarea dreptului de a conduce nu poate fi considerată o măsură de siguranță a circulației pe drumurile publice, organul constatator neputând să suspende un drept conferit de către o instituție ierarhică”.

Instanța de judecată apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, dispozițiile de lege criticate fiind conforme cu prevederile constituționale invocate.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 101 alin. (3) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006, cu modificările și completările ulterioare, dispoziții care au următorul conținut: „*Constituie contravenție și*

se sancționează cu amenda prevăzută în clasa a III-a de sancțiuni și cu aplicarea sancțiunii contravenționale complementare a suspendării dreptului de a conduce pentru o perioadă de 60 de zile săvârșirea de către conducătorul de autovehicul sau tramvai a următoarelor fapte:

a) *nerespectarea regulilor privind prioritatea de trecere, depășirea sau trecerea la culoarea roșie a semaforului, dacă prin aceasta s-a produs un accident de circulație din care au rezultat avariarea unui vehicul sau alte pagube materiale;*”.

Autorul excepției consideră că aceste dispoziții de lege contravin prevederilor constituționale ale art. 23 alin. (1) și (11) privind libertatea individuală și prezumția de nevinovăție și art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, precum și prevederilor art. 6 paragraful 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și celor ale art. 11 din Declarația Universală a Drepturilor Omului referitoare la prezumția de nevinovăție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prin Decizia nr. 325 din 10 martie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 317 din 9 mai 2011, a statuat că reglementarea prin lege, pe lângă sancțiunea principală — amenda — și a uneia sau mai multor sancțiuni complementare nu este de natură a încălca dispozițiile constituționale, aceste sancțiuni având drept scop înlăturarea stării de pericol și preîntâmpinarea săvârșirii altor fapte interzise de lege.

Astfel, stabilirea unei contravenții și sancționarea acesteia cu amendă reprezintă o opțiune legitimă a legiuitorului care, cu referire la dispozițiile de lege criticate, exprimă preocuparea statului pentru asigurarea desfășurării fluente și în siguranță a circulației pe drumurile publice, precum și ocrotirea vieții, integrității corporale și a sănătății persoanelor participante la trafic sau aflate în zona drumului public, protecția drepturilor și intereselor legitime ale persoanelor respective, a proprietății publice și private.

În ceea ce privește invocarea încălcării art. 53 din Constituție, Curtea reține că acesta se referă exclusiv la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți fundamentale, iar normele criticate nu restrâng drepturi constituționale, ci prevăd sancționarea unor fapte de încălcare a legii care pun în pericol siguranța circulației rutiere, reglementarea unor sancțiuni contravenționale pentru încălcarea acestor reguli fiind deplin justificată din perspectiva interesului general ocrotit.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 101 alin. (3) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Ștefan Dragoș Niță în Dosarul nr. 927/281/2009 al Tribunalului Prahova — Secția comercială și de contencios administrativ II.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 septembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.198

din 20 septembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (2), art. 33 și art. 34 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl constituie dispozițiile art. 32 alin. (2), art. 33 și art. 34 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 268 din 22 aprilie 2002, cu modificările și completările ulterioare, dispoziții care au în prezent următorul cuprins:

— Art. 32 alin. (2): „*Plângerea împreună cu dosarul cauzei se trimite de îndată judecătoriei în a cărei circumscripție a fost săvârșită contravenția.*”;

— Art. 33: „(1) *Judecătoria va fixa termen de judecată, care nu va depăși 30 de zile, și va dispune citarea contravenientului sau, după caz, a persoanei care a făcut plângerea, a organului care a aplicat sancțiunea, a martorilor indicați în procesul-verbal sau în plângere, precum și a oricăror alte persoane în măsură să contribuie la rezolvarea temeinică a cauzei.*”

(2) *În cazul în care fapta a avut ca urmare producerea unui accident de circulație, judecătoria va cita și societatea de asigurări menționată în procesul-verbal de constatare a contravenției.*”;

— Art. 34 alin. (1): „*Instanța competentă să soluționeze plângerea, după ce verifică dacă aceasta a fost introdusă în termen, ascultă pe cel care a făcut-o și pe celelalte persoane citate, dacă aceștia s-au prezentat, administrează orice alte probe prevăzute de lege, necesare în vederea verificării legalității și temeiniciei procesului-verbal, și hotărăște asupra sancțiunii, despăgubirii stabilite, precum și asupra măsurii confiscării.*”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 24 privind dreptul la apărare.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că textul de lege criticat nu îngrădește dreptul la apărare al contravenientului, ci instituie norme de procedură privind soluționarea plângerii formulate împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției, și anume instanța competentă să soluționeze plângerea. Această modalitate de reglementare reprezintă opțiunea legiuitorului, fiind în conformitate cu prevederile art. 126 alin. (2) din Constituție privind competența și procedura în fața instanțelor judecătorești.

De asemenea, prin reglementarea criticată legiuitorul nu a înțeles să limiteze controlul judecătoresc al plângerii contravenționale. Astfel, potrivit art. 34 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, hotărârea judecătorească prin care s-a soluționat plângerea împotriva procesului-verbal de constatare a contravenției și de aplicare a sancțiunii poate fi atacată cu recurs la secția contencios administrativ a tribunalului.

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (2), art. 33 și art. 34 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Vasile Ciobanu în Dosarul nr. 5.991/193/2010 al Judecătoriei Botoșani — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.004D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din data de 13 septembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 5.991/193/2010, **Judecătoria Botoșani — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (2), art. 33 și art. 34 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor.**

Excepția a fost ridicată de petentul Vasile Ciobanu într-o cauză civilă având ca obiect anularea unui proces-verbal de contravenție, în contradictoriu cu Inspectoratul de Poliție al Județului Botoșani.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile legale menționate încalcă art. 24 din Constituție, deoarece „contravenientul nu are posibilitatea să își construiască o apărare eficientă, existând un evident dezechilibru între poziția procesuală a organului constator și poziția procesuală a contravenientului”, ceea ce impune „un mod subiectiv și disproporționat de administrare a probelor, precum și de analizare a sancțiunii aplicate”.

Judecătoria Botoșani — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (2), art. 33 și art. 34 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Vasile Ciobanu în Dosarul nr. 5.991/193/2010 al Judecătoriei Botoșani — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 septembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.199

din 20 septembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16, art. 17 și art. 19 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16, art. 17 și art. 19 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Societatea Comercială „Romcom Internațional” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 9.804/300/2009 al Judecătoriei Sectorului 2 București — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.053D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din data de 17 septembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 9.804/300/2009, **Judecătoria Sectorului 2 București — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16,**

art. 17 și art. 19 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor.

Excepția a fost ridicată de petentul Societatea Comercială „Romcom Internațional” — S.R.L. din București într-o cauză civilă având ca obiect o plângere contravențională.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile legale menționate încalcă prevederile constituționale ale art. 21 alin. (3), deoarece reglementează forța probantă a procesului-verbal de contravenție, instituind o veritabilă prezumție de adevăr și legalitate a acestui act emis în regim de autoritate publică. Consideră că, deși contravenția este de natură penală, sarcina probei este răsturnată, contravenientul fiind expus abuzului agentului constator, pe care este obligat să îl înlăture prin probe.

Judecătoria Sectorului 2 București — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl constituie dispozițiile art. 16, art. 17 și art. 19 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 268 din 22 aprilie 2002, cu modificările și completările ulterioare, dispoziții care au următorul cuprins:

— Art. 16: „(1) *Procesul-verbal de constatare a contravenției va cuprinde în mod obligatoriu: data și locul unde este încheiat; numele, prenumele, calitatea și instituția din care face parte agentul constatator; datele personale din actul de identitate, inclusiv codul numeric personal, ocupația și locul de muncă ale contravenientului; descrierea faptei contravenționale cu indicarea datei, orei și locului în care a fost săvârșită, precum și arătarea tuturor împrejurărilor ce pot servi la aprecierea gravității faptei și la evaluarea eventualelor pagube pricinuite; indicarea actului normativ prin care se stabilește și se sancționează contravenția; indicarea societății de asigurări, în situația în care fapta a avut ca urmare producerea unui accident de circulație; posibilitatea achitării în termen de 48 de ore a jumătate din minimul amenzii prevăzute de actul normativ, dacă acesta prevede o asemenea posibilitate; termenul de exercitare a căii de atac și organul la care se depune plângerea.*

(11) *În cazul contravențiilor cetățeni străini, persoane fără cetățenie sau cetățeni români cu domiciliul în străinătate, în procesul-verbal vor fi cuprinse și următoarele date: seria și numărul pașaportului ori ale altui document de trecere a frontierei de stat, data eliberării acestuia și statul emitent.*

(2)—(4) *Abrogate.*

(5) *În cazul în care contravenientul este minor procesul-verbal va cuprinde și numele, prenumele și domiciliul părinților sau ale altor reprezentanți ori ocrotitori legali ai acestuia.*

(6) *În situația în care contravenientul este persoană juridică în procesul-verbal se vor face mențiuni cu privire la denumirea, sediul, numărul de înmatriculare în registrul comerțului și codul fiscal ale acesteia, precum și datele de identificare a persoanei care o reprezintă.*

(7) *În momentul încheierii procesului-verbal agentul constatator este obligat să aducă la cunoștință contravenientului dreptul de a face obiecțiuni cu privire la conținutul actului de constatare. Obiecțiunile sunt consemnate distinct în procesul-verbal la rubrica «Alte mențiuni», sub sancțiunea nulității procesului-verbal.»*

— Art. 17: „*Lipsa mențiunilor privind numele, prenumele și calitatea agentului constatator, numele și prenumele*

contravenientului, iar în cazul persoanei juridice lipsa denumirii și a sediului acesteia, a faptei săvârșite și a datei comiterii acesteia sau a semnăturii agentului constatator atrage nulitatea procesului-verbal. Nulitatea se constată și din oficiu.»

— Art. 19 alin. (1): „*Procesul-verbal se semnează pe fiecare pagină de agentul constatator și de contravenient. În cazul în care contravenientul nu se află de față, refuză sau nu poate să semneze, agentul constatator va face mențiune despre aceste împrejurări, care trebuie să fie confirmate de cel puțin un martor. În acest caz procesul-verbal va cuprinde și datele personale din actul de identitate al martorului și semnătura acestuia.»*

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în jurisprudența sa, a examinat constituționalitatea aceluiași text de lege, în raport cu aceleași prevederi constituționale și cu motivare similară. În acest sens este, de exemplu, Decizia nr. 96 din 4 februarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 166 din 15 martie 2010, prin care Curtea a respins, ca fiind neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor legale menționate.

Referitor la susținerea autorului excepției potrivit căreia textele de lege criticate sunt neconstituționale, deoarece însuși contravenientul trebuie să își probeze nevinovăția în fața instanței, Curtea a statuat, prin Decizia nr. 1.096 din 8 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 695 din 15 octombrie 2009, că „procesul-verbal de constatare și sancționare a contravenției se bucură de prezumția de legalitate, însă, atunci când este formulată o plângere împotriva acesteia, este contestată chiar prezumția de care se bucură. În acest caz, instanța de judecată competentă va administra probele prevăzute de lege, necesare în vederea verificării legalității și temeiniciei procesului-verbal. Cel care a formulat plângerea nu trebuie să își demonstreze propria nevinovăție, revenind instanței de judecată obligația de a administra tot probatoriul necesar stabilirii și aflării adevărului. [...] Instanțele de judecată nu pot face aplicarea strictă a regulii *onus probandi incumbit actori*, ci, din contră, chiar ele trebuie să manifeste un rol activ pentru aflarea adevărului din moment ce contravenția intră sub incidența art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Prin urmare, nu se poate susține răsturnarea sarcinii probei.”

Pentru identitate de rațiune, considerentele și soluția pronunțată prin deciziile menționate sunt valabile și în cauza de față.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16, art. 17 și art. 19 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Societatea Comercială „Romcom International” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 9.804/300/2009 al Judecătorei Sectorului 2 București — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 septembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.206

din 20 septembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 96 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 96 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Constantin Mărginean în Dosarul nr. 1.068/1.752/2009 al Tribunalului Sălaj — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.170D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent-șef referă asupra cauzei și arată că autorul excepției a depus o cerere prin care solicită un nou termen de judecată în vederea angajării unui avocat.

Reprezentantul Ministerului Public, având în vedere că instanța constituțională a fost sesizată la data de 21 septembrie 2010, solicită respingerea cererii formulate de autorul excepției.

Curtea, deliberând, respinge cererea referitoare la acordarea unui termen în vederea angajării unui avocat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 21 septembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.068/1.752/2009, **Tribunalul Sălaj — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 96 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice.**

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de petentul Constantin Mărginean cu ocazia soluționării recursului formulat împotriva Sentinței civile nr. 573 din 15 decembrie 2009, pronunțată de Judecătoria Jibou într-o cauză civilă având ca obiect o plângere contravențională.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate contravin principiului constituțional potrivit căruia „pentru o singură faptă — fie ea penală, contravențională sau delictuală civilă — se aplică o singură pedeapsă — sancțiune”, astfel că „nu sunt admisibile mai multe pedepse sau sancțiuni pentru aceeași faptă”.

Instanța de judecată apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 96 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006, cu modificările și completările ulterioare, dispoziții care au următorul cuprins: „(1) *Sancțiunile contravenționale complementare au ca scop înlăturarea unei stări de pericol și preîntâmpinarea săvârșirii altor fapte interzise de lege și se aplică prin același proces-verbal prin care se aplică și sancțiunea principală a amenzii sau avertismentului.*

(2) *Sancțiunile contravenționale complementare sunt următoarele:*

- aplicarea punctelor de penalizare;*
- suspendarea exercitării dreptului de a conduce, pe timp limitat;*
- confiscarea bunurilor destinate săvârșirii contravențiilor prevăzute în prezenta ordonanță de urgență ori folosite în acest scop;*
- imobilizarea vehiculului;*

e) radierea din oficiu a înmatriculării sau înregistrării vehiculului, în cazurile prevăzute la art. 17 alin. (4);

f) abrogat.

(3) *Pentru încălcarea unor norme la regimul circulației, pe lângă sancțiunea principală sau, după caz, una dintre sancțiunile contravenționale complementare prevăzute la alin. (2) lit. c), d) și f), în cazurile prevăzute la art. 108 alin. (1) se aplică și un număr de 2, 3, 4 sau 6 puncte de penalizare.*

(4) *În cazul cumulului de 15 puncte de penalizare suspendarea exercitării dreptului de a conduce se dispune de către șeful poliției rutiere din județul sau municipiul București care îl are în evidență pe titularul permisului de conducere.*

(5) *Confiscarea se dispune de către poliția rutieră prin procesul-verbal de constatare a contravenției, odată cu aplicarea sancțiunii amenzii.*

(6) *Sunt supuse confiscării:*

- mijloacele speciale de avertizare luminoase și sonore deținute, montate și folosite pe alte autovehicule decât cele prevăzute la art. 32 alin. (2) și (3);*
- dispozitivele care perturbă funcționarea mijloacelor tehnice de supraveghere a traficului;*

c) plăcuțele cu numărul de înmatriculare sau de înregistrare care nu corespund standardelor în vigoare și care sunt montate pe vehicule;

d) vehiculele cu tracțiune animală, când circulă pe drumurile publice pe care le este interzis accesul ori pe alte trasee decât cele stabilite de autoritățile publice locale.

(7) Imobilizarea unui vehicul constă în scoaterea acestuia în afara părții carosabile, pe acostament sau cât mai aproape de marginea drumului, și punerea lui în imposibilitate de mișcare prin folosirea unor dispozitive tehnice sau a altor mijloace de blocare.

(8) Imobilizarea unui vehicul se dispune de către polițistul rutier, ca urmare a săvârșirii de către conducătorul acestuia a uneia dintre faptele prevăzute la art. 117 alin. (1)."

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorul excepției nu invocă nicio prevedere constituțională.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile art. 96 alin. (6) lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 au fost constatate ca fiind neconstituționale prin Decizia nr. 661 din 4 iulie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 525 din 2 august 2007. În aceste condiții, având în vedere dispozițiile art. 29

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 96 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Constantin Mărginean în Dosarul nr. 1.068/1.752/2009 al Tribunalului Sălaj — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 septembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.207

din 20 septembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15, art. 16 alin. (1), art. 17, art. 19 alin. (3) și art. 21 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, potrivit căroră „Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale”, excepția de neconstituționalitate a acestor dispoziții legale este inadmisibilă.

În speță, Curtea reține că autorul excepției, nemulțumit de soluția legislativă existentă, solicită modificarea textului de lege criticat, în sensul aplicării, în cazul contravenției, doar a sancțiunii principale, exclusă fiind și aplicarea uneia dintre sancțiunile contravenționale complementare prevăzute de art. 96 alin. (2). În aceste condiții, se constată că excepția de neconstituționalitate, așa cum a fost formulată, are ca finalitate modificarea dispozițiilor de lege supuse controlului. Or, o asemenea solicitare nu intră însă în competența de soluționare a Curții Constituționale, care, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, „se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului”. Așa fiind, și excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 96 alin. (1)—(5), alin. (6) lit. a)—c) și alin. (7)—(8) este inadmisibilă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15, art. 16 alin. (1), art. 17, „art. 18 alin. (3)” și art. 21 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Răzvan Andrei Vasile în Dosarul nr. 5.180/4/2009 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.180D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune

concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din data de 16 septembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 5.180/4/2009, **Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15, art. 16 alin. (1), art. 17, „art. 18 alin. (3)” și art. 21 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor.**

Excepția a fost ridicată de recurentul Răzvan Andrei Vasile cu ocazia soluționării recursului formulat împotriva Sentinței civile nr. 6.991 din 3 decembrie 2009, pronunțată de Judecătoria Sectorului 4 București, în contradictoriu cu intimatul DGPMB — Brigada de Poliție Rutieră.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale menționate încalcă prevederile constituționale ale art. 11 alin. (2), ale art. 20, 21, 24 și 53, precum și prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În acest sens arată, în esență, că în raporturile de drept contravențional părțile nu se află pe picior de egalitate, precum în raporturile de drept privat, întrucât, beneficiind de atributul puterii publice, reprezentanții statului au o poziție supraordonată atât în ceea ce privește aplicarea sancțiunilor, cât și în materia administrării probei. Astfel, petentul ori nu dispune de mijloacele necesare pentru a administra probele, ori mijloacele sale sunt net inferioare față de cele ale părții adverse. Totodată, instanțele de judecată apreciază în mod constant că în materie contravențională sarcina probei revine petentului, ceea ce este neconstituțional și contravine și jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, concretizată în Hotărârea din 4 octombrie 2007, pronunțată în Cauza *Anghel împotriva României*, 2007.

Instanța de judecată consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 15, art. 16 alin. (1), art. 17, „art. 18 alin. (3)” și art. 21 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 268 din 22 aprilie 2002, cu modificările și completările ulterioare.

Din examinarea notelor scrise depuse de autorul excepției în motivarea acesteia, rezultă că, în realitate, obiect al criticii de neconstituționalitate îl formează dispozițiile art. 19 alin. (3), iar nu cele ale art. 18 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001,

acest din urmă articol având un singur alineat. În aceste condiții, Curtea se va pronunța asupra dispozițiilor art. 15, art. 16 alin. (1), art. 17, art. 19 alin. (3) și art. 21 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, dispoziții care au următorul cuprins:

— Art. 15: „(1) *Contravenția se constată printr-un proces-verbal încheiat de persoanele anume prevăzute în actul normativ care stabilește și sancționează contravenția, denumite în mod generic agenți constatați.*

(2) *Pot fi agenți constatați: primarii, ofițerii și subofițerii din cadrul Ministerului Administrației și Internelor, special abilitați, persoanele împuternicite în acest scop de miniștri și de alți conducători ai autorităților administrației publice centrale, de prefecti, președinți ai consiliilor județene, primari, de primarul general al municipiului București, precum și de alte persoane prevăzute în legi speciale.*

(3) *Ofițerii și subofițerii din cadrul Ministerului Administrației și Internelor constată contravenții privind: apărarea ordinii publice; circulația pe drumurile publice; regulile generale de comerț; vânzarea, circulația și transportul produselor alimentare și nealimentare, țigărilor și băuturilor alcoolice; alte domenii de activitate stabilite prin lege sau prin hotărâre a Guvernului.”;*

— Art. 16 alin. (1): „*Procesul-verbal de constatare a contravenției va cuprinde în mod obligatoriu: data și locul unde este încheiat; numele, prenumele, calitatea și instituția din care face parte agentul constatare; datele personale din actul de identitate, inclusiv codul numeric personal, ocupația și locul de muncă ale contravenientului; descrierea faptei contravenționale cu indicarea datei, orei și locului în care a fost săvârșită, precum și arătarea tuturor împrejurărilor ce pot servi la aprecierea gravității faptei și la evaluarea eventualelor pagube pricinuite; indicarea actului normativ prin care se stabilește și se sancționează contravenția; indicarea societății de asigurări, în situația în care fapta a avut ca urmare producerea unui accident de circulație; posibilitatea achitării în termen de 48 de ore a jumătate din minimumul amenzii prevăzute de actul normativ, dacă acesta prevede o asemenea posibilitate; termenul de exercitare a căii de atac și organul la care se depune plângerea.”;*

— Art. 17: „*Lipsa mențiunilor privind numele, prenumele și calitatea agentului constatare, numele și prenumele contravenientului, iar în cazul persoanei juridice lipsa denumirii și a sediului acesteia, a faptei săvârșite și a datei comiterii acesteia sau a semnăturii agentului constatare atrage nulitatea procesului-verbal. Nulitatea se constată și din oficiu.”;*

— Art. 19 alin. (3): „*În lipsa unui martor agentul constatare va preciza motivele care au condus la încheierea procesului-verbal în acest mod.”;*

— Art. 21 alin. (1): „*În cazul în care prin actul normativ de stabilire și sancționare a contravențiilor nu se prevede altfel, agentul constatare, prin procesul-verbal de constatare, aplică și sancțiunea.”*

Autorul excepției consideră că dispozițiile de lege menționate încalcă prevederile constituționale ale art. 11 alin. (2) privind dreptul internațional și dreptul intern, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 referitor la accesul liber la justiție, art. 24 privind dreptul la apărare și ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, precum și prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul la un proces echitabil.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate au mai format obiect al controlului de constituționalitate, cu o motivare similară și prin raportare la aceleași prevederi constituționale și convenționale ca și în cauza de față.

Astfel, prin Decizia nr. 1.096 din 8 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 695 din

15 octombrie 2009, Decizia nr. 1.382 din 26 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 822 din 9 decembrie 2010, și Decizia nr. 651 din 17 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 480 din 7 iulie 2011, Curtea a reținut că procesul-verbal de constatare și sancționare a contravenției se bucură de prezumția de legalitate, însă, atunci când este formulată o plângere împotriva acestuia, este contestată chiar prezumția de care se bucură. În acest caz instanța de judecată competentă va administra probele prevăzute de lege, necesare în vederea verificării legalității și temeiniciei procesului-verbal. Cel care a formulat plângerea nu trebuie să își demonstreze propria nevinovăție, revenind instanței de judecată obligația de a administra tot probatoriul necesar stabilirii și aflării adevărului. Chiar dacă art. 47 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 face referire la dispozițiile Codului de procedură civilă, instanțele de judecată nu pot face aplicarea strictă a regulii *onus probandi incumbit actori*, ci, din contră, chiar ele trebuie să manifeste un rol activ pentru aflarea adevărului, din moment ce contravenția intră sub incidența art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților

fundamentale. Prin urmare, nu se poate susține răsturnarea sarcinii probei.

De altfel, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, prin Hotărârea din 4 octombrie 2007, pronunțată în Cauza *Anghel împotriva României*, a statuat că, deși statele au posibilitatea de a nu sancționa unele infracțiuni sau le pot pedepsi pe cale contravențională, și nu pe cale penală, autorii comportamentelor considerate contrarii legii nu trebuie să se afle într-o situație defavorabilă pentru simplul fapt că regimul juridic aplicabil este diferit de cel aplicabil în materie penală. O asemenea poziție este firească, întrucât, în caz contrar, autorul unei contravenții, din punctul de vedere al protecției juridice de care se bucură, s-ar afla pe o treaptă inferioară autorului unei infracțiuni în sensul Codului penal român, ceea ce este inadmisibil din moment ce ambele fapte țin de materia penală în sensul Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Întrucât nu au apărut împrejurări noi, care să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale în această materie, soluția adoptată în precedent, precum și considerentele pe care aceasta se întemeiază își mențin valabilitatea și în cauza de față.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15, art. 16 alin. (1), art. 17, art. 19 alin. (3) și art. 21 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Răzvan Andrei Vasile în Dosarul nr. 5.180/4/2009 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 septembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

